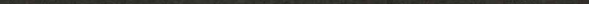

ΝΟΥΚΕΤ

τώσανε φτηνά. Και οι ταξιδιωτές — καμιά είκοσιάρια όλοι τους με την ψυχή στα δόντια από την ταραχή έφταναν τρέχοντας από τους κάμπους ως το Σαιν-Μαρτέν-ντε-Μπουά και ξεφωνίζοντας, ένθουμοι οι τρεις στιγμές της αγωνίας που πέρασαν μέσα στο τραίνο.

Έκτος από δύο ή τρεις που κατοικούσαν στο χωριό, οι άλλοι ταξιδιωτές έπληαν στους Ρουμπιόν, οι όποιοι διηύθυναν το ξενοδοχείο με την έπιγραφή: «Ο Χ ρ υ σ ό ς Η λ ι ο ς» στη γωνία της Δημοτικής πλατείας και της όδορ Νέβ.

Στο ξενοδοχείο ή σύγχυση ήτανε μεγαλύτερη. Όλοι ζητούσανε δωμάτια, ή και κανένα άχυρώνα τουλάχιστον, συζητώντας για τον κίνδυνο που διέτρεχαν. Η καλότυχη κυρία Ρουμπιόν προσπαθούσε να τους εύχαιριστη όλους, μα δεν ήταν εύκολο. Τέλος, αφού ταχτοποιήθηκαν όσο δυνατόν καλλίτερα, παρουσιάστηκε άξαφνα ό τελευταίος ταξιδιωτής, μ' ένα έπιδεμο στο μέτωπο. Ήταν ό μόνος πληγωμένος.

— Μπα, σεις είστε, κύριε Πατρίκιε; Είστε πληγωμένος; ρώτησε με ενδιαφέρον ή ξενοδόχος, γυρνώντας προς τον καινούργιο πελάτη.

— Ήταν ένας νέος είκοσιεσσάρων ή είκοσιπέντε χρόνων, με συμπαθητικό έξωτερό, με μάτια γαλάζια και μουστακία ξανθά.

— Ω! ένα ξέγδαρμα, δεν είναι τίποτα σπουδαίο, είπε. Άδριο θά'ρη κλειστή. Έχετε κανένα δωμάτιο;

— Δωμάτιο, κύριε Πατρίκιε;...Δε μου μένει παρά το μυλλιάρδο έλεύθερο!

— Έ, λοιπόν, θα κοιμηθώ άπάνω στο μυλλιάρδο! άποκρίθηκε ό νέος χαμογελώντας.

Τότε, ή κυρία Ρουμπιόν έπληε να περιποιηθί τον κύριο Γουσταύο Μπλοντέλ, ένα περιδεύοντα άντιπρόσωπο νεωτερικών από τα πρώτα έργαστάσια του Κλερμόν Φερράν, ό όποιος προσπαθούσε να έτοιμάσει το κρεβάτι του σ' ένα τραπέζι και ήτοσε μ' έπιμονή ένα μαξιλάρι.

— Έν τώ μεταξύ έφτασαν στο ξενοδοχείο ό δήμαρχος Ζύλ με τον δόκτορα Όνορά. Γυρνούσαν και οι δύο από το σταθμό, όπου έπληρηγορηθήκαν από τους ύπαλλήλους ή συνέβη. Ήταν και οι δύο τους χλωμοί και ταραγμένοι.

— Καινούργια κακορίζικιά, κύριε δήμαρχε; είπε ό ξενοδόχος.

— Μάλιστα κύριε Ζύλ, έπιδοκίμασε μιά φωνή που έτρεμε άκόμα από τη συγκίνηση. Έδυσχως που δεν έχομε να λάβουμε κανένα θύμα!

Μιά παγερή σιωπή ύποδέχεται τα λόγια αυτά. Όλων τα βλέμματα στράφηκαν άξαφνα προς κάποιο άτομο που μπήκε, ενώ όλοι παραμύριζαν κάνοντας του τόπο.

Ήταν ένας άνθρωπος νευμένος με χοντρό κυρτωπό βελούδο ριγέ το καί με μπότες ως τα γόνατα. Τό άνοιχτό, ξετραχηλισμένο πουκάμισό του έδειχνε ένα ορθόκο ταύρου. Τό καπέλο του, ριγμένο πίσω, μισοκίεπαζε τα κοκκινοπά, πυκνά και άχένιστα μαλλιά του. Τό γαλήνιο πρόσωπό του φανέρωνε ένεργητικότητα. Τα πρόαινα μάτια του ήταν ήσυχα. Όσο για την κορμοστασιά του, ό άνθρωπος αυτός φαινόταν πώς ήτανε πολύ γερός. Ή ράχη του ήταν λίγο καμπυλωτή, και γενικώς τό σύνολό του φανέρωνε μιά δύναμη ξωάδη.

Με τα χέρια χωμένα στις τσέπες του πανταλονιού προχώρησε μέσα σε μιά παγερή σιωπή προς τό τζάκι, όπου είχε τραβηχτεί ό δήμαρχος.

— Καλησπέρα, κύριε Ζύλ.

— Καλησπέρα, Ουμπέρ.

Και ό δήμαρχος αναγκάστηκε να του σφίξει τό χέρι.

Ό Ουμπέρ πήρε άμεσα κοντά του σά να ήθελε να έρεταθί στη φωτιά και παράγγειλε ένα ποτήρι κρασί ήσπρω, που του τό έφερε ό Ρουμπιόν με ύφος πολύ περιποιητικό.

— Έπαι το κρασί του ήσυχα-ήσυχα, έροιξε ένα βλέμμα σ' όλη την αίθουσα, πέταξε μερικές δεκάρες στο τραπέζι και τράβηξε κατά την πόρτα. Μα πριν περάσει τό κατώφλι, γύρισε και είπε:

— Πάω να βω τους συντρόφους. Άλήθεια: Έρχομαι από τό τουνιελ και είδα την καταστροφή!... Μαρέ, όποιος τόκανε, είναι μάστορας με τα όια του! Θα τό πω στον Ήλία και στο Σιμεών. Πρέπει όμως να βρουν τον ένοχο! Δε μπορεί πιά κανείς να ήσει έδω πέρα!

Και με τα λόγια αυτά γύρισε τις πλάτες και χάθηκε.

— Υστερ' από λίγες στιγμές ή σάλα άδειασε. Θάλεγε κανείς, ότι ή αναχώρηση του ανθρώπου αυτού, ξανάδωσε στους ταξιδιωτές την έλευθερία των κινήσεων.

Ό Ρουμπιόν και ή γυναίκα του, βοηθούμενοι από τους ύπηρε-

τες έλεισαν τις πόρτες με μεγαλύτερη προσοχή από άλλες φορές. Στη σάλα δεν έμενε παρά ό νέος Πατρίκιος, που τον είχανε πιά καληνυχτίσει οι δύο σύζυγοι. Άλλά, άν και μόνος μπροστά στο μυλλιάρδο, άκουγε κάποιο θόρυβο κοντά του. Άμέσως κατάλαβε ότι κάποιος γδύνταν στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ό μουσρέ. Ή πόρτα ήτανε βέβαια κλειστή, αλλά συγκοινωνούσε με τη σάλα μ' ένα παραθυράκι άπ' όπου περνούσαν τα πιάτα. Σε λίγο αναγνώρισε τη φωνή του Μπλοντέλ, που, σκυμμένος στο παραθυράκι αυτό του έλεγε:

— Καληνύχτα κύριε Πατρίκιε. Άν με χρειαστείτε, μου μιλάτε άπό δώ.

— Καληνύχτα, άπάντησε μ' έγκαρδιότητα ό Πατρίκιος στο Μπλοντέλ και ξεπλώθηκε στο στρώμα που ήταν ριγμένο άπάνω στο μυλλιάρδο.

Όταν πλάγισαν και οι δύο, άνοιξαν μιά μικρή κουβεντούλα.

— Γιατί δεν πήγατε να κοιμηθίτε στο θέτο σας; ρώτησε ό Μπλοντέλ.

— Χτύπησα την πόρτα του, μα φαίνεται όμως πώς όλοι κοιμούνται, γιατί κανείς δεν άπάντησε. Κι' έγω δεν επέμενα.

— Ή δεσποινίς Μαγδαληνή είναι καλά;

— Τό έλπίζω, εύχαριστώ.

— Και πότε οι γάμοι;

— Ρωτήστε τό θέτο μου...

Ό Μπλοντέλ κατάλαβε πώς φάνηκε άδιάκριτος, έστριψε την κουβέντα, και ύστερ' από λίγες φράσεις, άρχισε να μιλά για την άποπεια και για τα τελευταία έγκληματα, ένοχοποιώντας γι' αυτά τους άδελφούς Βωτρέν.

— Ω! έκαμε ό Πατρίκιος. Έν πρώτοις δεν ύπάρχουν άποδείξεις. Έπειτα και στο Κλερμόν-Φερράν, όπως κι' έδω συμφωνούν και άναγνωρίζουν ότι λογικώς σκεπτόμενοι, δε μπορούν να ένοχοποιήσουν τους τρεις άδελφούς.

— Μόνον τους τρεις άδελφούς, όχι, βέβαια.

— Τους τρεις άδελφούς και την άδελφή!

— Τό περίεργο όμως είναι έξακολουθήσε ό Πατρίκιος, ότι δε βρέθηκε κανένα ίχνος των δολοφόνων.

Στό σημείο αυτό οι δύο άντρες σάπασαν και στηρίχτηκαν στους άγκυρες, με τ' αυτιά τενωμένα. Άπό τό δρόμο άκούγονταν βογγητά.

— Άκούτε;... ρώτησε ό Μπλοντέλ άνήσυχος.

Ό Πατρίκιος δεν είχε τη δύναμη ν' άπαντήσει. Άκουσε τον περιδεύοντα άντιπρόσωπο να κατεβαίνει από τό πρόχειρο κρεβάτι και να μπαίνει με μεγάλη προσοχή στη σάλα του μυλλιάρδου.

— Θα ρωτήεις... ως κάποιον σκοτώνουν πίσω από την δξώπορτα! είπε ό Μπλοντέλ.

Ό Πατρίκιος που ήτανε πρώτος ύπάλληλος στο συμβολαιογραφείο του πατέρα του, στην δξών Έκτο, στο Κλερμόν-Φερράν, έδειχνε πάντα χαρακτηριστικά πολύ άπολομο. Κι' αυτή τη φορά άκόμα, με μεγάλο τρόμο κατέβηκε από τό μυλλιάρδο, ενώ ό Μπλοντέλ έπληη.

— Μεταξύ των νεκλημένων κ. Λώρη Π. Βασιλειάδη με τουαλέτα ροζ-φοντάν, ή κ. Λία Φιρέλλι — έξ Άλεξανδρείας—ώραιότητα με λευκή ζωρέτ, κ. και κ. Λεβίδη κομφοτάτη τουαλέτα μπλε-παστέλ, κ. και κ. Γεωργιάδη μωβ και λευκό έμπριμέ κ. και κ. Ταμπακοπούλου μουσελίνα και δαντέλλα μωβ, κ. και κ. Κρίστη, ή Κερκύρας, γοητευτική με τουαλέτα μαύρη, κ. και κ. Γαζή ή Κερκύρας, κ. και κ. Λουϊζίδη—έμφυχον παστέλ— με τοίλι και δαντέλλα μπλέ, κ. και κ. Τσακασιάνου τουαλέτα πολύ φρέσκια έπο τοίλι και δαντέλλα ροζ, κ. και κ. Πετρίδη μπλου-μπλάκ μουσελίνα, κ. και κ. Δημητριάδη χοριτωμένη τουαλέτα γκρι μουσελίνα κεντημένη μπροτορι άγγλικά.

— Την παρελθούσαν έβδομάδα ζωηρά κινήσεις στις Σπέτσαις, κόσμος πολός. Τό βράδυ στο Καζίνο χορός. Πολλές γνωστές Άθηναιές παροδαι, μεταξύ των όποιων κ. Άνδριτάκη, κ. Μίκα Σκουζή, κ. και κ. Καλλιάν, κ. και κ. Φωκά, κ. Μιταστή, κ. και κ. Πετρίδη, κ. Δεσούλα, κ. Ροδοκανάκη, κ. και κ. Λαδά, κ. Σωτηριάδη, κ. και κ. Κάμπερματς, κ. και κ. Σκένδερ, κ. και κ. Μιτσούκη, κ. Β. Βλάχου, κ. Ελένη Βλάχου κ. ά.

— Ή γνωστή ταβέρνα των Σπετσών έχει τους τακτικούς θαμώνας της, κυρίως, κυρίες, και δεσποινίδες εκ των εκεί παραθερισουσών. Συνήθως οι πικνότεροι συνανθροισίες λαμβάνουν χώραν προς τό μεσημέρι για τό όρεκτικό και προς τό βράδυ.

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν όπως συνήθως σναρσε ντε γκαλά, εις τό Σείλι στην Κηφισιά. Έπειδή όμως είχε περισσότερος κόσμος από ότι χρειάζεται, οι παραθερισόντες στην Κηφισιά δά ώρισουν άλλη βραδυά συνελύσσοντας με σκοπόν χορευτικόν πάντοτε.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μεταξύ άλλων παρεβρέθησαν κ. και κ. Γεωργιάδη τουαλέτα κίτρινη κρέπ-ρομαίν, κ. και κ. Κυριακού

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν όπως συνήθως σναρσε ντε γκαλά, εις τό Σείλι στην Κηφισιά. Έπειδή όμως είχε περισσότερος κόσμος από ότι χρειάζεται, οι παραθερισόντες στην Κηφισιά δά ώρισουν άλλη βραδυά συνελύσσοντας με σκοπόν χορευτικόν πάντοτε.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μεταξύ άλλων παρεβρέθησαν κ. και κ. Γεωργιάδη τουαλέτα κίτρινη κρέπ-ρομαίν, κ. και κ. Κυριακού

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν όπως συνήθως σναρσε ντε γκαλά, εις τό Σείλι στην Κηφισιά. Έπειδή όμως είχε περισσότερος κόσμος από ότι χρειάζεται, οι παραθερισόντες στην Κηφισιά δά ώρισουν άλλη βραδυά συνελύσσοντας με σκοπόν χορευτικόν πάντοτε.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μεταξύ άλλων παρεβρέθησαν κ. και κ. Γεωργιάδη τουαλέτα κίτρινη κρέπ-ρομαίν, κ. και κ. Κυριακού

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

(Άκολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΚΥΡΙΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Ν.

Φυσιονομία που θα ένέπνεεν την θεατική Άγγλιδα μυθιστοριογράφου Έλνινο Γκλόν ένα σχετικόν τόπον με τό μαγευτικό Γκρίσσο στο μυθιστορήμα της υπό τον τίτλο «Ή όρα του», αλλά για να έξηγηθεί η παρομοίωση και σύγκριση καλόν θα είναι να περιωρισθί μόνον υπό έποχην φυσιονομίας. Διότι όσων ό ήρωας τό μυθιστορήματος ήτο πολυσύνθετος, όρητικός, δίκην καταιγίδος προς άνθρώπων έντυπώσεων και έπεισοδίων, τόσον ό διός μας ήρωας άποφύγει καλλίως με νοσταλόν ύφος τις περιπέτειες. Μελαγχολικός, μπρούντινος με μάτια που έχουν άνταύγειες γριζές, κορμοστασιά εύθυνη, ύφος, άντίληψις και έκφρασις σνομπ. Άν όησε σε νένανιγκ, ένα άνθρωπο που κάθεται, ή με γυρισμένες πλάτες προς τον κόσμο, ή την προσοχή τελείως άπομακρυνμένη από την γύρω κίνηση θα έννοήσετε ότι πρόκειται περί του άνωτέρω κυρίου, όσον διά τον έζηλον προς τό ζήτημα της κουβέντας, συχνά άρχίζει με μεγάλο μπρίο μιά διήγησι και διά μιάς σταματά λέγων—

— Ή Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Παρασκευήν ώραιότατο χορευτικό άπόγευμα παρά τή κ. και τή κ. Γ. Διαμαντοπούλου εις την Πατησιώτικη έπαυλήν των.

— Ή οίκοδέσποινα έκτάκτως κομψή με τουαλέτα μπλέ κρέπ-ρομαίν.

— Οι χορευταί είχαν χωρισθεί και έχόρευαν με άκαταγώνιστον άντραίν σε δύο άντικρινές πελώριες βεράνδες, υπό τους ήχους θαυμάσιας τζάζ—μπάν, έπηκολούθησαν γριγορές κοτιγίων και οι καβαλιέροι άλλαξαν ντάμες αι όποιαί προσήρχοντο χορεύουσαι από την άλλη βεράντα, και τό κέφι έφθασε στο ζενίθ.

— Μία άπείρηγαντι έμφανισίς της Δος Χριστίνας Γ. Διαμαντοπούλου ήτις μόλις έπανήλθεν από τό Λονδίνον και έκαμε ούτως ειπείν την πρώτη εμφάνισιν της στον φιλικό της κύκλο—τύπος Άνδαλουσίας—αλουέτα που την διακρίνει έξαιρετική χάρις, τουαλέτα έκτάκτως σικ μοντέλλο Δελόνγκ, λευκή ζωρέτ, με πτυχές καλλιτεχνικές, περιδέραιον από κοράλλι ροζ.

— Μεταξύ των νεκλημένων κ. Λώρη Π. Βασιλειάδη με τουαλέτα ροζ-φοντάν, ή κ. Λία Φιρέλλι — έξ Άλεξανδρείας—ώραιότητα με λευκή ζωρέτ, κ. και κ. Λεβίδη κομφοτάτη τουαλέτα μπλε-παστέλ, κ. και κ. Γεωργιάδη μωβ και λευκό έμπριμέ κ. και κ. Ταμπακοπούλου μουσελίνα και δαντέλλα μωβ, κ. και κ. Κρίστη, ή Κερκύρας, γοητευτική με τουαλέτα μαύρη, κ. και κ. Γαζή ή Κερκύρας, κ. και κ. Λουϊζίδη—έμφυχον παστέλ— με τοίλι και δαντέλλα μπλέ, κ. και κ. Τσακασιάνου τουαλέτα πολύ φρέσκια έπο τοίλι και δαντέλλα ροζ, κ. και κ. Πετρίδη μπλου-μπλάκ μουσελίνα, κ. και κ. Δημητριάδη χοριτωμένη τουαλέτα γκρι μουσελίνα κεντημένη μπροτορι άγγλικά.

— Την παρελθούσαν έβδομάδα ζωηρά κινήσεις στις Σπέτσαις, κόσμος πολός. Τό βράδυ στο Καζίνο χορός. Πολλές γνωστές Άθηναιές παροδαι, μεταξύ των όποιων κ. Άνδριτάκη, κ. Μίκα Σκουζή, κ. και κ. Καλλιάν, κ. και κ. Φωκά, κ. Μιταστή, κ. και κ. Πετρίδη, κ. Δεσούλα, κ. Ροδοκανάκη, κ. και κ. Λαδά, κ. Σωτηριάδη, κ. και κ. Κάμπερματς, κ. και κ. Σκένδερ, κ. και κ. Μιτσούκη, κ. Β. Βλάχου, κ. Ελένη Βλάχου κ. ά.

— Ή γνωστή ταβέρνα των Σπετσών έχει τους τακτικούς θαμώνας της, κυρίως, κυρίες, και δεσποινίδες εκ των εκεί παραθερισουσών. Συνήθως οι πικνότεροι συνανθροισίες λαμβάνουν χώραν προς τό μεσημέρι για τό όρεκτικό και προς τό βράδυ.

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν όπως συνήθως σναρσε ντε γκαλά, εις τό Σείλι στην Κηφισιά. Έπειδή όμως είχε περισσότερος κόσμος από ότι χρειάζεται, οι παραθερισόντες στην Κηφισιά δά ώρισουν άλλη βραδυά συνελύσσοντας με σκοπόν χορευτικόν πάντοτε.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μεταξύ άλλων παρεβρέθησαν κ. και κ. Γεωργιάδη τουαλέτα κίτρινη κρέπ-ρομαίν, κ. και κ. Κυριακού

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν όπως συνήθως σναρσε ντε γκαλά, εις τό Σείλι στην Κηφισιά. Έπειδή όμως είχε περισσότερος κόσμος από ότι χρειάζεται, οι παραθερισόντες στην Κηφισιά δά ώρισουν άλλη βραδυά συνελύσσοντας με σκοπόν χορευτικόν πάντοτε.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μεταξύ άλλων παρεβρέθησαν κ. και κ. Γεωργιάδη τουαλέτα κίτρινη κρέπ-ρομαίν, κ. και κ. Κυριακού

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν όπως συνήθως σναρσε ντε γκαλά, εις τό Σείλι στην Κηφισιά. Έπειδή όμως είχε περισσότερος κόσμος από ότι χρειάζεται, οι παραθερισόντες στην Κηφισιά δά ώρισουν άλλη βραδυά συνελύσσοντας με σκοπόν χορευτικόν πάντοτε.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν μεταξύ άλλων παρεβρέθησαν κ. και κ. Γεωργιάδη τουαλέτα κίτρινη κρέπ-ρομαίν, κ. και κ. Κυριακού

— Έδδθη και μιασία στην άνωτέρω ταβέρνα την παρελθούσαν έβδομάδα από γνωστή συντροφία και έπεκράτησε άντραίν μεγάλο.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό έξυπνο μπουλντέγκ και ό κίσχροκερδής φούρναρης. Ένα άκόμα άνέκδοτο έξυπνου σκυλλιού. Ό... κ. Περίκιος!

Ό περίφημος, τόσον για τα κυνήγια του όσο και για τα θαυμάσια κυνηγετικά του σκυλλία, σερ Ντούγκλας Χάινγκ, διηγείτο συχνά στους φίλους του τό έξης άνέκδοτο—για την άκρίβεια του όποιοι, όμως, δεν άναλαμβάνουμε καμιά ευθύνη...

— Όταν ήμουν στο στρατό έλεγαν ό σερ Ντούγκλας, με είχαν μεταθέσει θυμιάμι, κάποτε, σ' ένα μικρό λιμάνι, άπέναντι από την Ίρλανδία. Ζούσα εκεί πολύ άποτραβηγμένος από τον κόσμο, και ή μόνη μου άσχολία ήταν τό κυνήγι, στο όποιο με συντρόφευε πάντα ό σκύλλος μου, ένα θαυμάσιο μπουλντέγκ.

Σημειώστε πώς τό σκυλί αυτό, όσο άγριο και τρομερό φαινόταν εκ πρώτης όψεως, τόσο έξυπνο και αγαθό ήταν στο βάθος. Λησμονήσα να σας πω άκόμη ότι τον καιρό εκείνο άκολουθούσα αυστηρή δίαιτα για τό στομάχι μου: Τό μεσημεριανό μου φαγητό άπετελείτο μόνον από δύο μεγάλες φρέσες ψωμί, άλειμμένες με φρέσκο βούτυρο. Τό φαγητό μου αυτό μου τό έφρανε... τό μπουλντέγκ μου, τό όποιοι, καθώς σας είπα, ήταν πολύ έξυπνο. Τό είχα γυμνάσει να πηγαίνει κάθε πρωί στον φούρναρη, κρατώντας άνάμεσα στα δόντια του ένα πανεράκι όπου έβραζε δύο δεκάρες.

Ό φούρναρης έπαιρνε τις δεκάρες και έβραζε μες στο πανέρι τό ψωμί με τό βούτυρο, τα όποια και μου κουβαλούσε τό σκυλλί μου.

Μιά μέρα, ό φούρναρης για να δοκιμάσει την έξυπνάδα του σκυλλιού μου, του έπαιξε τό έξης παιχνίδι: Έπήρε μεν τις δεκάρες, άντί όμως να βάλει μες στο καλάθι τις δύο φρέσες με τό βούτυρο, έβαλε μόνον... ένα κουλούρι μιάς πεντάρας. Ό σκύλλος έφυγε τρέχοντας, σά να μην είχε έννοήσει τίποτα... Ό φούρναρης έτριβε τα χέρια του από τη χαρά του, όταν σε λίγο έσναεϊδε τό σκυλλί να γυρίζει στο μαγαζί του. Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν μόνο του. Κουβαλούσε, μαζί του, κι' έναν... πόλιμαν!...

Ή σκηνή λαμβάνει χώραν μέσα σ' ένα μικρό καφενείο.

Ό Ζάκ, ό όποιος έχει ένα θαυμάσιο λαγωνικό, διηγείται στους φίλους του Μάριο και Ζάν τα κατορθώματά του σκυλλιού του, τα όποια, άν πιστέψη κανείς, είναι πράγματι καταπληκτικά.

Έξαφνα, ό Ζάν παρατηρεί ότι τό σκυλλί, με τενωμένα τάφτια και σε στάση προσοχής, «φερμάρει» κάποιον... σοβαρότατο κύριο, που, καθισμένος στην άπέναντι γωνία, φαίνεται βυθισμένος στην άνάγνωση της έφημερίδας του.

Ό Ζάκ και οι φίλοι του, πεπεισμένοι ότι ή στάσις αυτή του έξυπνου σκυλλιού θα όρελειτο σε κάτι τό έξαιρετικό, πλησιάζουν τον σοβαρό κύριο.

— Μας συγχωρείτε, κύριε, του λέν με μεγάλη εδγένεια. Θα θέλαμε να σας κάνουμε μιά έρώτηση... Μήπως συμβαίνει να έχετε μαζί σας τίποτε σκοτωμένα πουλιά;...

— Όχι φίλοι μου, άπαντά ό άγνωστος. Δεν έχω τίποτε επάνω μου. Άλλως τε, δεν είναι τώρα ή εποχή του κυνηγιού... Κι' ούτε βρίσκω κανείς νάγοράση πουθενά...

— Τότε, κύριε, γιατί άραγε τό σκυλλί μας σας «φερμάρει» τόσον επίμονα;...

— Μά, φίλοι μου, ό λόγος είν' απλούστατος, άπαντά χαμογελώντας ό σοβαρός κύριος. Θα έμάντσονε πώς ονομάζομαι... «Π ε ρ δ ι κ η ς»!...

με μπλέ-σιέλ ζωρέτ, κ. και κ. Λούρου ροζ τουαλέτα, κ. και κ. Μάνου μωβ ζωρέτ, κ. και κ. Φυρέλλι θαυμάσια τουαλέτα βερνι-ό, κ. και κ. Δ. Παπαδάκη ζωρέτ σε άπόχρωσιν μουσελίνας, κ. και κ. Μελά μαντή τουλίνη τουαλέτα κ. και κ. Καμπά μουσελίνα μωβ, κ. και κ. Πράτσο γκρι και μωβ ζωρέτ, κ. και κ. Μαλταζινώτη γκροζέι ζωρέτ με καγιέντες διατοχωμας.

— Έκτάκτως ώραιες εμφανισίες Δις Μεταξά τουαλέτα λουλουδιών μωβ και ροζ με πολλά βοτάν, Δις Β. Δειμέλη άσπρη ζωρέτ, κ. Μελά κίτρινο άνσάμπλ.

— Στο Λουτράκι τελευταίως ηξήθησαν και έπληθύθησαν οι εκεί παραθερισόντες, ή βεράντες του ξενοδοχείου αι «Πηγιές» πλήρεις.

— Διακρίναμεν κ. και κ. Τοπάλη, κ. και κ. Γιαμνλή εκ Πατρών, πολύ κομψή, κ. και κ. Γεωργιάδη πολύ χαριτωμένη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κομμαδοπούλου, Δις Σ. Διαμαντοπούλου, κ. και κ. Καναβού, κ. και κ. Δημητριάδη, κ. και κ. Αργυροπούλου, κ. και κ. Βορέττα εκ Άλεξανδρείας, κ. και κ. Σέρμπον, Δις Μ. Σακελλαροπούλου—τό μπουδ-άν-τραίν της κεφαής και έξυπνης κουβέντας.

— Και εις τό «Παλλάς» άρχιστός Άθηναϊκός κόσμος μεταξύ των όποιων κ. και κ. Αδαμίδη, κ. Κάπαρη κ. και κ. Μιχαλοπούλου κ. ά.

Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ ΜΕ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΠΙ ΠΛΕΘΟΝ ΖΕΛΙΔΕΣ, ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των εκλεκτών περιεχομένων είναι και τα έξης: «Ό Τουρκουάτος Τάσος», «Ό Ναπολέων και ή όφρα Βαλέφρα», «Οι τελευταίες ήμέρες του Ρωβερπιέρου», «Ό Ιππότης που πρόσδωσε τη γυναίκα του», «Αι φρικωδέστεραι δηλητηριάσεις», κ.λ.κ.

Άπό τό φύλλο αυτό άρχίζουν ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΟΝ, Διευθυντού της Άσφαλείας των Παρισίων και ή ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ του ποιητού Ρώμου Φιλάρκ

Η Μονταίν

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Επί τέλους, φώναξε» γυρίσατε! Δόξα σοι ο Θεός! Όλες οι αγωνίες θα περάσουν πια!...

Τη δέχοντα, σπώντας τη:

— Μά θυμάται καθόλου η Παυλίνα, καλή μου Σούζη; — Αυτό εινε δύσκολο να σάς το πω, μου απάντησε. Εινε αλήθεια πως η κυρία μου, μιλάει αδιάκοπα για έναν καλό της φίλο ο οποίος ταξιδεύει για το καλό της. Μά δε μπορεί να πη και ποιός εινε αυτός αφού δεν ξέρει ότι ειντε σύζυγός της... Εξ άλλου, όταν έφτασε μου απαγορεύσατε να της αποκαλύψω την αλήθεια... Εινε δικό σας λάθος που, ως προς την όποια την δική σας, η μνήμη της άργει να ξαναγυρίσει... Ένω αν δεν μου το είχατε απαγορεύσει θα μπορούσα να της μιλήσω με τρόπο για το γάμο σας και για τις φροντίδες τις όποιες ανέλαβατε γι' αυτήν... Ω! αν ήξευρε ότι, πριν φύγετε, την έβριλάτε!... Ω! τότε θα σ' θυμόταν χωρίς άλλο...

Τα λόγια της αυτά με βύθισαν σε κάποια σκέψη, μα κατόπιν της απήντησα με σοβαρότητα:

— Σούζη, έκανα πολύ καλά που σου απαγόρευσα να της μιλήσεις για μένα και για το γάμο μας...

Θέλω να την αφήσω, αν δεν μ' αγαπά ελεύθερα να κάνει ότι θέλει...

Εινε νέα, ωραία, νομίζεις πως εινε πλούσια και ο γάμος της με μένα δεν εινε παρά ένας τύπος, ο οποίος μπορεί να άκρωθεί εύκολα... Ας δέ μ' αγαπά, και ποιός μπορεί ν' μου αποδείξει ότι μπορεί να με αγαπήσει, άποστραβητό από κοντά της, λαβαίνοντας μόνο τ' αναγκαία μέτρα να εξακολουθήσει να νομίζει ότι εινε πάντοτε πλούσια...

— Νά, μερικές ανάποδες ιδέες απ' αυτές που κάνετε συχνά μέσα στο μυαλό σας! Απάντησε η Σούζη ύψωνοντας τα χέρια της προς τον ουρανό. Την αφήσατε εδώ για να γυρίσετε προς χάριν της όλο τον κόσμο και τώρα επιστρέφετε γεμάτος δυσπιστία, την όποια αν εξακολουθήσετε να έχετε, δεν ξέρω κ' εγώ τι κακό μπορεί να σάς κάνει... Ω, κύριε Βώγκαν...

— Σάπα, καλή μου Σούζη... Μή με κάνεις να θυμώσω... Δείξε μου μόνο που εινε...

— Εινε σε μία έδρα του δάσους και σχεδίαζε... Τραβήχτε κατ' εθείαν εμπρός και θα τη βρήτε.

Έν' ανθισμένο μονοπάτι οδηγούσε προς την έδρα την όποια μου είχε δείξει η Σούζη.

Μέσα από τα δέντρα φαινότουσαν σάν μέσα από ένα όρατο πλαίσιο, οι βράχοι και τα δέντρα.

«Ετσι είδα από μακριά μία νέα κόρη, καθισμένη απέναντι σ' αυτό το τοπίο, με όλα τα συνηγή της ζωγραφικής δικά της».

Ήταν η Παυλίνα, η πολυσταγμένη μου Παυλίνα, η όραία μου σύζυγος!...

Αντίκρισα από μακριά το χαριτωμένο της σώμα, τα ξεπλεκα μαύρα της μαλλιά...

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά...

Κρύφτηκε πίσω από ένα φύλλωμα, την έκοιταξε από κει χωρίς εκείνη να με αντιληφθή!

Τι μέθη που ήσαν για μένα το θέαμα εκείνο!

Η ύγεια ζωογονούσε στα κόκκινα μάγουλά της και κάθε της κίνησης την έπαιζε...

Η έκφραση που είχε τώρα το πρόσωπό της, η έκφραση την όποια της είχε δώσει το λογικό της, την έκανε χίλιες φορές πιο όμορφη!...

Η χαρά μου μ' έκανε να πεταχτώ από τον κρυψώνα μου.

Εκείνη ακούγοντας το θόρυβο που έκαναν τα κλαδιά καθώς τα παρμερίζα, στράφηκε άμέσως προς το μέρος μου.

Χωρίς άλλο με θυμήθηκε και μ' αναγνώρισε γι' αί άμέσως έπεσε ή κατευτά από τα χέρια της και στάθηκε όλοκλη κοντά της ένα κίνημα με το όποιο φαινόταν σά να με προσκαλούσε κοντά της.

Εγώ τότε άσυγκράτητος, πλημμυρισμένος, από τη χαρά μου, έτρεξα προς αυτήν.

Μόλις έφθασα κοντά της, της είπα:

— Με θυμάστε Παυλίνα!...

Εκείνη δεν μου έδωσε βέβαια να φιλήσω το χέρι της όπου έλα-

μπε το δακτυλίδι των γάμων μας, μα μου αποκρίθηκε απλά-άπλά:

— Ναι, ναι... σάς θυμούνται... σάς έχω δει μέσα στα όνειρά μου... σε τόσα αλλόκοτα όνειρα...

Και άμέσως τα μάγουλά της πήραν ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα, σά να ντροπάζαν γι' αυτό που μου έλεγε.

Την έπιασε τότε από το χέρι, φορτώθηκε τα είδη της ζωγραφικής και την έτραβήξε για να πάμε στο σπίτι.

Φαινότανε σά να δέχονταν εύγροιστα τη συντροφιά μου, σάν να της ήσαν κάτι πολύ φυσικό. Σε μερικά σημεία που το μονοπάτι ήτανε δύσβατο και πετρώδες, μου έτεινε τα χέρια της, σά να ήξερε ότι το νά τη βοηθήσω ήτανε πράγμα που έπρεπε να το κάνω, λόγω της ιδιότητάς μου ως συζύγος της.

Εμεινε επί πολύ δισταχτικά σιωπηλή.

Στο τέλος όμως ρώτησε ζωηρά:

— Από που έρχεστε;

— Από ένα πολύ μακρινό ταξίδι, της απάντησα. Διέσχισα χιλιάδες λεύκες...

Τότε εκείνη με ρώτησε ζωηρά:

— Και ο σκοπός για τον όποιον έκάνετε αυτό το ταξίδι επέμπε;

— Ναι, της είπα, ανέκαλψα την αλήθεια την όποια ήθελα να μάθω... Τά ξέρω τώρα όλα...

— Πέστε μου, με ρώτησε με μία φωνή ή όποια ήτανε τρεμουλιαστή από την αγωνία, που βρίσκεται εκείνος;

— Ποιός; της είπα εγώ αν και από την αγωνία της κατάλαβα για ποιόν με ρωτούσε.

— Ο 'Αντόνι, ο πολυσταγμένος μου αδελφός, εκείνος τον όποιον έδολοφόνησαν οι άδελφοι. Πέστε μου που αναπαύεται το πτώμα του;

— Αναπαύεται στο πλευρό της μητέρας σας, στον οικογενειακό σας τάφο στην 'Ιταλία...

Τότε εκείνη μ' έβαν τόνο γλυκό και ικετευτικό, ενώ με κοιτούσε κατόματα μου είπε:

— Θά με οδηγήσετε εκεί για να προσευχηθώ άπάνω στον τάφο τους;

Της ύποσχέθηκα με τρυφερότητα να της κάμω τη χάρη που μου ζητούσε.

Τότε η Παυλίνα μου είπε με μία βαθιά συγκίνηση:

— Κατόπι, αφού προσευχηθώμε για την ανάπαυση της ψυχής των, δε θα ξαναμιλήσουμε πια γι' αυτό το θλιβερό παρελθόν το όποιον τόσες τραγικές αναμνήσεις μου φέρνει στη μνήμη μου.

Η Σούζη είχε αφήσει ολόανοιχτη την πόρτα του κήπου. Αρχίσαμε να προχωρούμε κάτω από τις σκιερές δέντροστοιχίες χωρίς κανείς να μας αντιληφθή.

Κάθε τόσο η Παυλίνα έστρεφε και με κοιτάζε με τα μεγάλα κ' όρατα της μάτια με στοργή και με τριφερότητα.

«Ολ' η στάσις της φανέρωνε ότι έννοιωσε μέσα της κάποιο αίσθημα για μένα, κάποιο αίσθημα βαθιές ευγνωμοσύνης στο όποιο είχε άρχισει να εισχωρή και ο έρωσ...

Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από τη χαρά μου... Επιστέλους, ύστερ από τόσες περιπέτειες, από τόσες θλίψεις και τραγωδίες, ή εύτυχία είχε άρχισει ν' ανατέλλει για μένα...

«Οχι μόνο για μένα άλλα και για την Παυλίνα, την αγαπημένη μου γυναίκα μου, αφού μ' αγαπούσε, δε μπορούσε παρά να γίνει και αυτή εύτυχης...

Της έπιασε τότε τρυφερά το χέρι, το έσφιξα μέσα στο δικό μου και την έρώτησα, γεμάτος άγάπη.

(«Επεται το τέλος»)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

ΤΟΥ ΔΙΕΚΤΗΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΛ

«Σε άγαπώ» γιθύρισε η Παυλίνα και άκουμπησε το κεφάλι της στον ώμο του...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Η ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΚΟΥΚΛΑ

— Κούκου! Ποιός εινε; Είχε άνοιξει άθόρυβα την πόρτα της έρωτικής των φωλιάς, και προχώρησε σιγά-σιγά, σάν ποντικάκι, ως την βιβλιοθήκη. Έκεινος έγγραφε. Δεν την είχε ούτε ιδεί, ούτε άκούσει.

Τώρα, ήταν αίσχιατός της. Ένοιωσε, επάνω στα μάτια του, την μυσμένη πίεση δύο μικρών χειριών, και επάνω στον σβέρκο του την ελαφριά της άνάσα. Η πέννα του ξαφνικά άφημένη, έκανε επάνω στο άσπρο χαρτί μία μελανία.

Ποιός εινε; Έβριζε πίσω τα χέρια του, και στη σειρά του και αυτός, τσάκωσε το ξανθόμαλλο άνυπόταχο κεφαλάκι.

— Εινε μία μικρή νεράιδα που μπαίνει απ' τις κλειδαρότρυπες. Εινε μία εύπλαστική κυρία που έρχεται να έλκύση τον φτωχό που εδιδάσκει...

Εινε μία αιοχαρής βαλχάδα, που βράζει τα μάτια του άτυχου φίλου της, και του κάνει γαλάζια σημάδια στο λαιμό.

Τότε εκείνος, με μία κίνηση σηκώθηκε, την άρπαξε και της έδωσε ένα γλυκό παρατεταμένο γίλι:

— Είσαι ή φιληναδόουλα μου, ή αγαπημένη μου φιληναδόουλα...

Έβγαλε το καπέλλο της, το έβριζε πάνω στο τραπέζι που του χρησίμευε για γραφείο, και έτρεξε στον καθρέφτη για να σιάξη τα μαλλιά της.

«Την κοίταξα!.. Μά άγάπη μου, είσαι πολύ όμορφη, σε βερβανόνα! Έλα να κίτσουμε στο ντιβάνι...

Έτρεξε σχεδόν άμέσως. Και άγκαλιάστηκαν πολύ τρυφερά, μ' ένωμένα τα χέρια και σμιγμένα τα δάχτυλα. Άκουμπησε πολύ δυνατά το κεφάλι της πάνω στο θερμό στήθος που μέσα στο όποιον έννοιωσε να χτυπά ή καρδιά του. Και καθόταν άκίνητη, μαζεμένη επάνω στον φίλο της, άκίνητον σάν κ' έκεινιν.

Δεν ήταν και οι δύο τους μαζί όχι παραπάνω από σαράντα χρονών. Έξαφνα καθώς έκανε μία κίνηση προς τα πίσω, το χέρι της έπιασε κάτι: ήταν μία μικρή γιανονέζικη κουκλα, μία κουκλα από ύφανση και πορσελάνη.

— Α! Έκανε ή νεαρή γυναίκα.

Τα χέρια της είχαν άγγίξει το μικρό κρύο πρόσωπο. Είχε τρομάξει.

Σηκώθηκε νευρικά, άρπαξε την κουκλα, και έμπηξε τα γέλια.

— Ό τι άστεία μουίσα! τι άστεία! Και δέ μου λές πω; σου ήθελε ν' αγοράσης αυτή την κουκλα;

Έκεινος διαμτροτήρηθηκε:

— Δεν εινε κουκλα. Εινε μία νεαρή γκέισα που ήρθε να έπισκεφθή την Γαλλία. Μία νεαρή γκέισα πολύ καθώς πρέπει. Την γνώρισα προχθές σ' ένα σαλόνι, στην όδο ντι Κανόν... Μου έξομολογήθηκε ότι πηλίζει πολύ στον τόπο μας τον όποιον δεν βρίσκει καθόλου του γούστου της. Της πρότεινα να την φιλοξενήσω σπίτι μου. Δέχθηκε, όφου φυσικά μου έκανε πρώτα μερικά νάτια. Και την πήρα μαζί μου, αφού προηγουμένως, απέθεσα μεταξύ των χειριών μας γρηναίος κυρία, έντελώς, άσημαντες, δύο είκοσάφραγκα, για τα έξοδα του διαβατηρίου φαντάζομαι. Και να πως ή δεσποινίς Μισουκό, — έτσι λέγεται, — ή δις Μισουκό-Σάν! αναπαύεται άνάμεσα στα έπιτάλια μου.

— Είσαι γλέντι!

Γέλοσε με όλη της την καρδιά. Άνάμεσα στα ζωηρά, πειραχτικά χέρια της, ή γιανονέζικη κουκλα, έκανε πήδους, τούμπες, αναμαλλιάστηκε.

Την άφήθηκε σε παρακαλώ πολύ ή τύχη την κουκλα μου! Μήπως φαντάστηκε ότι εινε καμιά του δρόμου, καμιά σάν τις χαμένες χορεύτριες του Μουλέν - Ρουβ; Πρέπει να την έβρεσαι. Εινε γκέισα. Δεν χοροπηδού σάν κατόικα ή σάν φύλλος. Χορεύει άρμονικά, σοβαρά, ιερατικά, όπως ή; ταιριάζει, όφου εινε ιέρεια... Κότταξε τα όρατα μαρουλά χέρια της, κίτταξε τα θλιβερά και ειρωνικά της μάτια... Χθές την νύχτα δεν ήξερα πώς να σκοτώσω τον καιρό μου. Και ή γκέισα μου βρήκε τον τρόπο να με διασκεδάσει με τις χαριτωμένες γκριμάτσες της και το παραξενό της χαμόγελο. Κουβεντιάσαμε όρα πολλή, σιωπηλοί, ενώ κάπνιζε μισωδάτα αλγυπτικά τσιγάρα... Δεν φαντάζεσαι τι ένδιαφέροντα πράγματα που μου είπε. Η νεαρή γυναίκα δεν γελούσε πια...

— Με μένα δεν κουβεντιάζεις ποτέ τόση όρα, του είπε.

— Μά χουρή μου, έδνα σε χαί' εύω, σέ άγχ' λιά-ζω, να έτσι, σε φίλω...

«Αφρό με!...

Τον άπλώθηκε με το χέρι της που άρχισε ξαφνικά να τρέμει. Έκεινος δεν έδωσε καμιά σημασία στο πράγμα και έξηκολούθησε:

— Και ύστερα της τραγούδησε ένα τραγούδι...

— Ένα τραγούδι! Και όμως σε μένα δεν τραγούδησε ποτέ!

Είχε άκουμπήσει τον άγκώνα της στα μαξιλάρια

του ντιβανιού και το μάγουλό της στην κλεισμένη γροθιά της:

— Άκουσε... Θέλεις να μου κάνης μία εύχαρίστηση;... Μία μεγάλη, μεγάλη εύχαρίστηση;... Τραγουδήσε μου και μένα ένα τραγούδι...

— Όχι!

— Μή λές όχι. Τραγουδήσε, σε παρακαλώ!... Ένα μόνον τραγούδι ένα μικρό... Βλέπεις, δεν είμαι άπαιτητική... Όποιο τραγούδι θέλεις... Άλλά τραγουδήσε μου όμως... κιτώ; τραγουδήσε για την κουκλα...

— Όχι. Ξέρεις πολύ καλά, ότι δεν τραγουδώ ποτέ, ποτέ... παρά όταν είμαι μόνος... όλομόναχος...

— Η με καμιά γκέισα;

— Ναι, ή με καμιά γκέισα...

Τώρα γελούσε εκείνος. Μά στα μεγάλα μαύρα μάτια με τις χυρσές άνταύγειες της νεαρής γυναίκας, κάτω απ' τα λεπτά της φρύδια που είχαν κιόλα συνοφρυωθεί, ή άνδρική αυτή εύθυμία δεν έυνοιωσε καμιά άντανάλαση.

— Είσαι κακός! Και δεν μ' αγαπάς!...

— Άνόητη!

— Σάπα! Άφρό με! Δεν θέλω πια να μ' άγγίξεις! Όχι, δεν μ' αγαπάς. Άγαπής μόνον το σώμα μου και τίποτε άλλο. Θέλεις να με χαιδέυης μόνον, να μ' άγκαλιάζης, να με φιλής. Για την ψυχή μου δεν ένδιαφέρεσαι. Δεν μου μιλείς, δεν μου διηγείσαι ιστορίες, δεν μου τραγουδείς τραγούδια. Και όλ' αυτά τα κάνεις σε μία κουκλα, σ' αυτό το κουρέλι. Α όχι, είσαι πολύ κακός!

Τα δάχτυλά της σπασμωδικά έπίεξαν και τραβούσαν την παραξενή άντίετλή της. Έξαφνα απέσπασε μία τούφρα μαλλιά απ' την περούκα της κουκλας και τα πέταξε.

— Είσαι άνόητη! Σε παρακαλώ πολύ μη μου καταστρέφεις την κουκλα μου. Σου είπα ότι την θέλω...

— Βλέπεις, βλέπεις, την αγαπάς! Έ λοιπόν, περίμενε μία στιγμή και θά ιδής...

Και έκανε να έξοκλήση την κουκλα. Άλλ' ο νέος πρόφτασε, της άρπαξε τα χέρια και προσπαθούσε ν' άποσπάσει από τα νύχια της την δούτηχη κουκλα.

— Α! Μά, με κάνεις να πονώ! Βάνους! του φώναξε.

Έκεινος ως τόσο εξακολουθούσε να πολεμά μαζί της, προσπαθώντας να της άποσπάσει την κουκλα. Εκείνη τότε τρελλή από τη φούρια της, άνοιξε τα χέρια της, άφησε να πέσει καταγής ή κουκλα και με μία τακουνία έκανε να της σπάσει το κεφάλι. Άλλ' εκείνος, πρόφτασε έσπευσε και τη γλύτωσε.

— Ω! Ω! Ω!... Δός τη μου!... Δός τη μου... Δός τη μου άμέσως!

Έξαλλή απ' το πείσμα είχε κορμαστή στο μπράτσο του και προσπαθούσε να του πάρη την κουκλα. Άλλ' εκείνος δεν ύποχωρούσε:

— Όχι, δε θά στην δώσω!

— Δός τη μου, ή φεύγω!

— Φύγε!

Η τελευταία λέξη άντήχησε πάγερη. Ήσαν άντίκρυ ο ένας στον άλλον, με θρημμένες γροθίες, έτοιμοι και οι δύο για μάχη. Έσώπασαν, κατέβασαν τα χέρια τους...

Εκείνη εξακολουθούσε να τον κυττάζει κατόματα, μ' ένα βλέμμα ότου ή ίσως άντικαταστάσε σιγά-σιγά τον θυμό. Έκεινος όμως, δεν άφησε τη γιανονέζικη κουκλα, την κουκλα που την είχε υπερισπαστεί και σώσει από βέβαια καταστροφή...

Τότε, όφου, ή νικημένη γυναίκα υπεχώρησε. Το γιγάνι άνάδωκε κάτι σάν παραπόνο όταν έπαψε να νοιώθη επάνω του το γλυκό βάρος του κορμιού της. Το καπέλλο με τα μεγάλα άνθη ξανασκέπασε λυπητερά τα χρυσά μαλλιά της. Και ή μακρός κορπίτσες γοητεύονταν δύο φορές το ξαναχτισμένο κεφάλι, γιατί τα άδέξια μικρά χέρια έτρεμαν...

— Είσαι τρελλή, της είπε εκείνος.

Είχε κάνει ένα βήμα προς αυτήν. Άπλωσε το ένα χέρι του για να την συγκρατήσει. Εκείνη βρισκόταν κιόλα στο κατώφλι. Με τα μάτια του έδειξε την κουκλα που εξακολουθούσε εκείνος να την κρατά:

— Θα την πέταξής!...

Μά μη θέλοντας να ρίξη εκείνος την περφηναία του κεισομένο, μη έννοώντας να ύποχωρήσει απήντησε:

— Όχι!...

Εκείνη τραβήξε προς την πόρτα, βγήκε και την έκλεισε με κρότο...

Και εκείνος έμεινε μόνος κοιτώντας στην άγκαλιά του την μικρή γιανονέζικη κουκλα που χαμογελούσε ειρωνικά και θλιβερά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

Εδουναίδη δικαστού. 'Υπερβολικὴς ζήλος... Τὸ θάρρος ἐνὸς καταδίκου. Καὶ ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ ἀρχαίου Ἀριστείδου. Τὸ κρᾶσι τοῦ Θωμά Μοῦρ. Μία... Σολωμῶντιος ἀπόφασις. Ἐν ἀνάγκῃ μεταβάλλομαι σὲ γεωργὸν! Ὁ πρὸς καταδικάζονται εἰς θάνατον δύο ἄλογα.

Ἐνας δικαστὴς ἔλεγε κάποτε μὲ ἀφέλεια σὲ κάποιον φίλο του. — Σήμερα τὸ πρῶτ' κατεδικάσαμε τρεῖς ἀνθρώπους εἰς θάνατον. Ἀπ' αὐτοὺς, οἱ δύο θὰ ἦσαν ἀσφαλῶς ἐνοχοί...

Ὁ Καρδινάλιος Μαζαρίνος συνήθιζε νὰ λέῃ γιὰ τὸν πρόεδρο τοῦ Δικαστηρίου Λεκουανιέ :

— Ἦναι τόσο καλὸς δικαστὴς πού, ὅστερ' ἀπὸ κάθε ἀπόφαση, μεταλαχρεῖται γιὰ... δὲν μπόρεσε νὰ καταδικάσῃ καὶ τοὺς δύο ἀντιδικούς!...

Ὁ Λαοκόης, ὅταν τοῦ ἀνέγνωσαν τὴν καταδικαστικὴν τοῦ ἀποφάσεως, ἐγύρισεν στοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς εἶπε : — Πειθαῖον σὲ μὴ ἐποχὴ πού ὁ λαὸς ἔχει χάσει τὰ λογικὰ του. Σεῖς, θὰ πεθάνετε ὅταν θὰ εἰς ξαναποχτήσῃ!...

Σὲ μιὰ ὑπόθεσιν πού ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ ὁ δικαίος Ἀριστείδης, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιδίκους, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐμμενείαν του, ἀόχως νὰ τοῦ ἀναφέρῃ πόσον ὁ ἀντιδικὸς του τὸν ἐχθροῦνταν καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— Μὰ φίλε μου, τὸν δέκοντες ὁ Ἀριστείδης, τί μοὺ τἀναφέρει; Ὡς αὐτὰ... Ἡ ὑπόθεσις πού πρόκειται νὰ δικάσῃ εἶναι δική σου, ὅχι δική μου...

Ἐνας εὐγενὴς πού εἶχε κάποια δίκη ἐκκρεμὴ, ἔστειλε κάποτε στὸν δικαστὴ Θωμά Μοῦρ, γιὰ νὰ τὸν νικηθῇ, δύο πολυτίμητα δοχεῖα οἶνου.

Ὁ Μοῦρ ὁ ὅποιος ἦτο ἀδέκαστος, τὰ γέμισεν μὲ ἐλεγκτὸ κρασί, καὶ δίδοντας τα πρὸς τὸν ὑπερῆχον τοῦ εὐγενοῦς, πού τὰ εἶχε φέρεϊ, τοὺς εἶπε :

— Νὰ πῆς στὸν κύριό σου πῶς ἂν δὲν τοῦ ἀρκεῖ αὐτὸ τὸ κρασί, θέτω εὐχαρίστως σὲ τὴν διάθεσίν σου ὅλα τὰ βαρέλια τοῦ κελλαρίου μου...

Ὁ Λουδοβίκος 15ος ἔστειλε κάποτε ἕνα ἰδιόγραφον σημείωμα στὸν δικαστὴ ντ' Ὁρμεσσόν, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸν παρακαλοῦσε νὰ ὑποστηρίξῃ κάποιον προστατευόμενον του πού ἐπρόκειτο σὲ λίγες μέρες νὰ δικάσῃ.

Ἡ δίκη πρῶτα εἶνε, ὁ κατηγορούμενος ὁμοῦ καταδικάσθῃ.

Ἐπειρ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ντ' Ὁρμεσσόν ἐπῆγε στὸ παλάτι γιὰ κάποιαν ὑπόθεσιν Ὁ Βασιλεὺς μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε μὲ αὐτοσημειότητα :

— Ὅστε λοιπὸν κατεδικάσατε, κύριε, ἕνα ἐν ὁσούμνο μου...

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε... Κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπέστην, δυστυχῶς, πῶς ἦσαν ἐνοχοί...

— Τὸ φανταζοῦν! ἀπήντησε γελώντας ὁ Λουδοβίκος 15ος. Καὶ σὰς συγχάριον, κύριε ντ' Ὁρμεσσόν... Δὲν ἔκαμα μὲν ὅτι σὰς ἐξήγησα, ἔκαμα ὅμως ὅτι ἐπερίμενα ἀπὸ τὸν ἐντίμο χαρακτήρα σας!...

Ὁ πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Συνελεύσεως Ντυπὲν διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο, σὲ ἄπομνημονεύματά του :

— Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν δίκη τοῦ Νέυ, τοῦ ἀδίκως τουφεκισθέντος στρατηγού, ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ στρατόπεδον Μορτιέ, δοῦκα ντὲ Τρεβίλ, σὲ μέγαρό του. Στὴν αἴθουσα ὅπου μὲ ὑποδέχθηκε ὁ στρατάρχης — ὁ ὁποῖος σημειώθη, συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν μελλόντων νὰ δικάσουν τὸν Νέυ — ἦσαν κρεμασμένες δύο πράσινες εἰκόνες : ἡ μία ἀπ' αὐτὴς παρίστανε τὸν πατέρα του, ἕνα σεβάσμιον γεροντάκι μὲ ρούχα ἀγρότου, καὶ ἡ ἄλλη τὸν ἴδιον τὸν στρατάρχη, μὲ τὴν μεγάλη του στολὴ. Ὁ Μορτιέ συγχνημένος, ἐγύρισεν πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοὺ εἶπε :

— Βλέπετε... Αὐτὸ εἶναι τὸ πορτραῖτο τοῦ πατέρα μου, καὶ αὐτὸ τὸ ἰδιό μου... Ἐ, λοιπὸν, θὰ προτιμῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὰ πάντα, νὰ φερῶς τὸ χωριό μου καὶ τὸν πατέρα μου, καὶ νὰ ἐπιδοθῶ σὲ ἀσχολίας μου, παρὰ νὰ καταδικάσω τὸν στρατάρχη Νέυ... Εὐτυχῶς ἔφερον νὰ σκάβω τὴ γῆ!...

Κάποτε στὴν εἰσόδον μιᾶς ἐκκλησίας μέσα στὴν ὁποίαν βρισκόταν ὁ Αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ 11, δύο κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας σταυρώθηκαν. Πού νὰ μὴ πρῶτη Ὁ Αὐτοκράτωρ, χάσας σὲ τέλος τὴν ὑπομονήν του, τὴς ἐκάλεσε καὶ τὴς δύο καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀφοῦ δὲν κατορθώσατε νὰ συμφωνήσετε μεταξὺ σας, διατάζω νὰ μὴ πρῶτη ἡ πρὶν ἡλίθια καὶ ἡ πρὶν ἀσχημὴ ἀπὸ τίς δύο σας!

Ὁ χρονολόγος τῆς ἐποχῆς ἀναφέρει ὅτι κατόπιν τῆς βασιλικῆς προσταγῆς, οἱ κυρίες ἀπεφάσισαν, φρονιμώτατα, καὶ... μὴ μὴν καὶ οἱ δύο συγχρόνως!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Δημάρχου

Ὅταν ὁ Ὁθων ἔκρινε τὴν περιουσίαν του, ὡς βασιλεὺς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, πέρασε καὶ ἀπὸ τὴν Βιτρινίτσα, μιὰ κομπολιπὴ πού εἶνε μεταξὺ Ναυπλίου καὶ Γαλαξειδίου, ὅπου φρεσκά, τὸν ὑπεδέχθηεν ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως.

Τοῦ ἐσπρώσαν, λοιπὸν, καὶ ἕνα ἑλληνικὸ τραπέζι ἔκει. Ὅταν ἐκάθισαν νὰ γευματίουν, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν... ἀρχοντα τῆς πόλεως.

— Λοιπὸν, κύριε Δημάρχε, δὲν μὰς εἶπες, πῶς πηγαίνει ὁ Δήμος ἐδῶ πέρα;

— Ἀστα, Μεγαλειότητε! Ἀσχημὰ, πολὺ ἀσχημὰ!

— Μὰ γιατί;

— Πάει σουρτοῦνεψε τώρα καὶ κάμποσον καιρὸ!

— Καὶ πῶς δὲν φροντίζετε σεῖς νὰ τὸν διορθώσετε;

— Ἀμ' τί φταίον ἰγὼ Μεγαλειότητε! Ἰγὼ τὸ π' τὰ λέου, αὐτοῦνους χαμπάρ' δὲν εἶ. Καθὼ μέρα μὲ τὰ βουλιὰ, κάθε μέρα σ' εἰς τοβέρ-νες. Αἱ δὲ πῶς νά νάι ἀδικοῦ τὸν ἔχου, πρέπ' νὰ τ' πῶ ἄλλα πῶς!... δὲν βαριέσαι!... Ἀκούει κανένας!...

Ὁ Ὁθων ἐφάνηκε μὴ ἐννοῶν.

Ὁ Δήμαρχος εἶχεν ἀδελφὸν πού τὸν λέγαν Δημό!...

Ἡ φιλοπατρία τοῦ Στουρνάρα

Ὁ Ἑθνικὸς εὐεργέτης Νικόλαος Στουρνάρας πού ζῶσιν ὡς ἐμπόρος στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀγαποῦσε τόσο τὴν Ἑλλάδα, ὥστε κληροδότησε σ' αὐτὴν μεγάλα ποσά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 600,000 χρυσῆς δραχμῆς, γιὰ τὴν ἰδίαν τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν.

Στὴ διαθήκῃ δὲ πού ἀφῆκε, προέτρεπε τὴν σύζυγόν του, νὰ ἐγκαταστήσῃ εἰς τὴν Ἀθήναι καὶ ν' ἀφήσῃ, μετὰ τὸν θάνατόν της, ὅλην τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἐκτὸς τούτου, ἀθήτησε νὰ ἐλθῇ ἡ θυγατέρα του, μετὰ τὸν θάνατόν της στὴν Ἀθήναι, γιὰ νὰ ἀλβῇ ἑλληνικὴ ἀνατροφή καὶ νὰ ἀπανδρευθῇ ἑλληνῶν, ἄλλως τὴν ἔκανε ἀπόκληρον ἀπὸ τὴν περιουσίαν του καὶ τῆς ἀφῆκε τὴν πατρικὴν του κατάρα.

Ὁ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΟΥΜΑΣ παῖρ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας.

Πότε πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος

Ὁ μακαρίτης ὁ Κανελίδης, ὁ ἄλλοτε διευθυντὴς τῶν «Καιρῶν», εἶπε :

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν πεθαίνει, παρὰ ὅταν δὲν ἔχει πλέον νὰ ζήτῃ.

Ἀπενταρία ἐμπνέουσα

Μιὰ φορὰ, ὅταν ὁ Σουρὴς καὶ ὁ Παλαμᾶς, ἠργάζοντο εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι», εἶχαν μείνει ἀπένταροι καὶ οἱ δύο.

Ὁ Γαβριηλίδης δὲν εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ λεπτὰ.

Ἐκεῖ πού ἐκάθηντο περιλῦποι εἰς τὰ γραφεῖα, ὁ Παλαμᾶς, λέγει εἰς τὸν Σουρὴ :

— Καὶ τώρα Γιωργὴ τί νὰ κάνουμε;

Ὁ Σουρὴς πέρνει ἕνα κομμάτι χαρτί, κάθεται, σοβαρὸς καὶ γράφει, τὸ δίδει εἰς τὸν Παλαμᾶ, καὶ φεύγει ἀμίλητος καὶ χαμαρι-μένος :

Εἶχε γράψῃ σὲ χαρτὶ τὸ ἑξῆς, πρὸς Παλαμᾶν ἐπίγραμμα :

Σὲ συμβουλευθῶ, Κώστα μου, ἀντὶ νὰ γράφῃς στίχους, ἄπαζε τὸ κεφάλι σου, καὶ χεῖρα το σὲ τοίχους!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ο "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔτσι ἔφτασε στὴν δὲδ' Ἑλλεκέν, ὅπου κατοικοῦσε. Ὅταν θέλησε νὰ οἰκίσῃ τὴν πόρτα τοῦ μυστηριώδους σπιτιοῦ του, εἶδε ὅτι ἦταν μισάνοιχτη. Ἐξέτασε τὴν κλειδωνιά καὶ εἶδε ὅτι ἦταν παρρησιασμένη.

Ὁ Λιάς ἔδωκεν. Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ πότος κόλληγε τ' αὐτὸν στὴν πόρτα καὶ ἀφογκράστηκε καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε κανένα θόρυβον τὴν ἐσπρώξε καὶ μῆλκε μέσα.

Ἐξαφνὰ ὅμως τρεβήθηκε πίσω βγάζοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης! Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅπτιον μ' εἶνε τόσο φρικτὸ πρόσωπον εἶχε ἀποκε-φάλισεν πρὸς ὀλίγον, ὁ Γουλιέλμος ὁ κόμης τῆς Θουήνης ἦταν ἐκεῖ!

Στεκόταν ὀρθὸς καὶ ἀνίτητος μπροστὰ του καὶ τὸν ἐκρίνατο... Ἦταν ὁ Γουλιέλμος, Λορέντ καὶ ὁ Νικόλαος Πλουσέ...

Τὸν ἐκρίνατο πρὸς τὸ ἐξω ἐρικτὸ τοῦ πιτιοῦ καὶ ξανάκλεισαν τὴν πόρτα.

Ἐπὶ πρῶτα εἶχαν παρρησιασθῇ καὶ βρισκόντουσαν μέσα στὸ ἀπαρτῆστο κασιφύμιον τοῦ Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου : ὁ κόμης τῆς Θουήνης, ὁ Γουλιέλμος, ὁ Νικόλαος, ἡ Δο-λόρα, ἡ Μαργαρίτη καὶ ἡ Ἰωάννα.

Ὅλοι ἦσαν μετεμφορεμένοι.

Ὁ Γουλιέλμος φοροῦσε στολὴ ἰσπανοῦ ἀξι-ματικῆς. Ὁ Γουλιέλμος καὶ ὁ Πλουσέ εἶχαν καὶ αὐτοὶ κάτ' ἀπὸ τοὺς μανδύες τὸν στολὴς στρα-τιωτικῶν.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες ἦσαν ντυμένες μὲ στολὲς ἀκολουθῶν.

Ἐξοχάτε, εἶπε ὁ Λορέντ μὲ θλιμμένη φωνή, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Διέγος Λιάς, ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ σας! Ἀποφασίσατε γιὰ τὴν τύχην του.

Ὁ κατὰσκοπος ἀναπήδησε ἔξω φρενῶν. Κάτι σὰν πρέλλα τοῦ χτύπησε τὸ κεφάλι.

Ὁ Φλορεστάν! Ὅστε δὲν ἦταν ὁ Γουλιέλμος αὐτὸς τὸν ὅτιον εἶχε φρονέσει! Ὅστε εἶχε σκοτώσει τὸν Φλορεστάν, τὸν Φλορεστάν τὸν ὅτιον ἐνόμιζε περὶ μὲν μὲσα τὸν ὅτιον, σὲ ὅτιον τὸν εἶχε θάψει.

Ὁ Λόν Λιάς ἦταν ταυμασμένος καὶ ἐκμηδνι-σμένος.

Ἔτσι λοιπὸν : Ὅλες οἱ μηχανορραφίαι του, οἱ δολοφονίαι του, οἱ χίλιοι διαβολικοὶ συνδυα-σμοὶ του σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα εἶχαν καταλή-ξει : Ἔτσι τὰ πάντα κατέρρεον, ἡ χαρὰ του, ὁ θρίαμβός του, ἡ ἐκδικήσις του!

Καὶ ὅμως — πρᾶγμα ἀπίστευτον! — οὐτε μανία, οὐτε ἀπελπισία τὸν κατέλαβε! Καμμιὰ ἰδέα ἀντιστάσεως δὲν τοῦ ἦλθε! Μιὰ ἀποχαλύνση τὸν εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρον! Τὸ μυαλό του εἶχε πάψει σχεδὸν νὰ λειτουργῇ, ἡ θέλησίς του καὶ ἡ ἐνεργητικότης του εἶχαν χαθεῖ.

Ἐξαφνὰ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί... Εἶχε ξεχάσει πᾶν τὴν ἐκδίκησίν του, οὐτε τὸ Γουλιέλμο σκεπτότανε πᾶν, οὐτε τὴ Δολόρα.

Τὸ μόνον γιὰ τὸ ὅτιον ἐνδιαφερότανε ἦταν ἡ ζῶη!...

Ἦθελε νὰ ζήτῃ! Ναι, νὰ ζήτῃ ἔστω καὶ σὲ μιὰ κρύπτη, ἔστω καὶ σὲ μιὰ ἐρημῇ, τρώγοντας χόρτα καὶ πίνοντας μόνον νερὸ!...

Μὰ σὰν πρόσωπα πού τὸν περιεστοίχιζαν διέκρινε τὴ σταθερὴ ἀπόφασιν πού εἶχαν νὰ ἐμπεριόρουν μὴ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτόν!

Καὶ τότε σὺρθηκε γονατιστὸς πρὸς τὴ Δολόρα. Ἐκεῖνη τοῦ ἐστρώσε περιφρονητικὰ τὰ νύκτα... Ἐγινάσκεν ἔπειτα μπρὸς σὸ Γουλιέλμο, μὰ καὶ ἐκείνος τὸν ἐσπρώξε μὲ τὸ πόδι... Ἀγκάλιασε κατέπι το γόνατον τοῦ Λορέντ, ὁ ὅποιος τὸν ἐφύσσε σὲ πρόσωπον...

Ἐπῆσε τὸ χεῖρ τοῦ Πλουσέ ὁ ὅποιος τὸν ἐγράψισε σὲ πρόσωπον καὶ ἔπειτα σκούπισε τὸ χεῖρ του.

Κλαίγοντας, σφόμενος σὲ πάτωμα, ὁ ἀθλιὸς ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἐνῶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀποτρόπαιον.

Ὁ Γουλιέλμος ἀποφάσισε τότε νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ἀνασέκωσε τὸν Ἰσπανό, τὸν ἀνάγκασε νὰ κάτῃ καὶ κατόπι τοῦ ἔδωσε μιὰ πέννα.

— Ἀχ! τραῖλας ὁ Λόν Λιάς ὁλοθνήσκοντας, καταλαβαίνω... Θέ-λετε νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ ἑγγράφως τὰ ἐγκλήματά μου, νὰ σὰς

δώσω μιὰ γραπτὴ ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός τοῦ κόμης. Ὁ Λορέντ τοῦ ἀπάντησε καταφατικὰ μ' ἕνα νόημα καὶ τὸν διέταξε :

— Γράψε!

Ὁ Λόν Λιάς ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἑγγραφο ἐξομολογήσῃ του, τὴν ἐδάβασε δυνάτ', σταματών σὲ κάθε του φράση γιὰ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὸν οἰκτο τὸν παρισταμένον.

Ἐκείνος στεκόταν ἀφανός. Ἐπαρτισμένος ἀπὸ τὴν πένθιμη αὐτῆς σιωπὴ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον, τοῦ εἶπε ὁ Λορέντ ὡς κατὰσκοπος τῆς ἱερᾶς Ἐξέτασεως, πού ἦσαν θὰ ἔχρη ἔδω μέσα διάφορες σφαγι-δες καὶ ἑγγραφα.

Ὁ Λιάς ἀνοίξε ἕνα συρτάρι καὶ τοῦ ἔδειξε ὅτι ζήτοῦσε.

— Τώρα τοῦ εἶπε ὁ Γουλιέλμος, ἐτοιμάσου νὰ μὰς ὑποδείξῃς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖο θὰ βροῦμε ἀπ' αὐτὴν τὴν πόλιν. Μὴν συλ-λογισθῇς νὰ μὰς ἀρνηθῇς αὐτὸ πού σοῦ ζητᾶμε.

Ὁ Λόν Λιάς ἔλπιζε ὅτι εἶσι θὰ ἐξέλεονε τοὺς δικαστὰς του καὶ ἀνάβοντας ἕνα φανάρι, ἀνοίξε τὴν καταπακτὴ καὶ πρῶτος κατέ-βηκε τὴ σκάλα πού ὡδηγοῦσε στὰ ὑπόγεια.

Οἱ φυγάδες τὸν ἀκολουθῶσαν.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ἀφοῦ πέρασαν τίς ὑπόγειες στοῖες τῆς Τουραινῆς, ἐβγήκαν ἀπὸ μιὰ τρύπα σ' ἕνα μικρὸ δάσος ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ὁ Λόν Λιάς εἶχε λιποθυμήσει δύο φορές στὸ δρόμῳ. Ἐκάπε σ' ἕνα βράχον, σφίγγοντας τὸ στήθος του καὶ στενάζοντας.

Ὁ Γουλιέλμος εἶπε ἰδιαιτέρως μερικὲς λέξεις στὴς τρεῖς γυναῖκες ἡ ὁποῖες ἀπεμακρύνθησαν ἀμέσως. Ἐπειτα ἐπηλυσάσε τὸ Λόν Λιάς καὶ ἐστῆσε στὸν κρᾶτόν του τὸ στόμιον ἑνὸς πι-στολίου.

Μὰ ὁ κόμης τῆς Θουήνης τοῦ ἐτράβηξε τὸ χεῖρ λέγοντάς του :

— Ἀφῆσ' τον!... Ὁ Θεὸς τὸν τιμωρεῖ!...

Δὲν βλέπετε ὅτι πεθαίνει.

Καὶ μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους τοῦ ἀνασήκωσε τὸ κάτω μέρος τῆς προσωπίδος τοῦ Λόν Λιάς.

Τότε ἐφάνηκε τὸ πρόσωπό του πού εἶχε γίνῃ κατὰμαρσο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα ἔβγαζαν ἀφροί αἵματος.

— Ναι, ψεύχθηκε ὁ Γουλιέλμος, ὁ κακοῦ-ρος αὐτὸς δὲ μπόρεσε νὰ μᾶς πῇ καλὰ τοὺς ἀν-θρώπους πού ὑπηρετοῦσε... Ὅπως φαίνεται, τὸν ἐδηλητήριασαν, ἀφοῦ δὲν χρειαζόντουσαν πᾶν τίς ὑπηρεσίας του... Τὸν ἐδηλητήριασαν γιὰ-τί ἤξερε τὰ μυστικά τους!

— Διλητήριον!... οὐδὲν ὁ Λόν Λιάς πε-ρίτρωμος. Καὶ προσπάθησε νὰ κρατήσῃ ὀρθός.

— Ἀχ! φάνασε ἄφωνα σὰ νὰ τοῦ ἦρθε φῶτισιν. Ἡ προσω-πίδα!... Ἡ προσωπίδα πού μοῦ ἔδωκε ὁ Κοττερέλ ἦταν δηλη-τηριασμένη!...

Ἐβγάλε τὴν προσωπίδα τὴν ἐπέταξε μακριὰ καὶ ἀσπίστηκε κάτω νεκρός!...

Ἐπειρ' ἀπὸ ἕνα χρόνον μετὰ τὴν ἐκκρήνησιν τοῦ κινήματος τοῦ πρίγκιπος Γουλιέλμου τῆς Ὁράγγης ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Φλάνδρας, σὲ ὅτιον ὁ κόμης τῆς Θουήνης πρωταγωνίστησεν, οἱ φίλοι μας ἐαναγυρίζουν στὴν Τουρ-αινῆς θριαμβευτικὰ.

Ἐκεῖ, ὁ Γουλιέλμος ἀφοῦ ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητά του, ἔγινε καὶ πάλι τὸ εἰδωλὸ τοῦ λαοῦ, ὁ ὅποιος μὲ τύψεις πάντοτε σκε-φτόταν ὅτι κάποτε τὸν

ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΙΓΡΕΙΣ | Πινάξ του Νεο Μόν. Είς τὴν εἰκόνα φαίνεται ἕνα σῶμα τῶν Ρωμαίων πού γιά νά σωθῇ ἀπὸ τῆς τίγρης ἀνέβη σ' ἕνα χάρμα τοῦ τοιχομάτου τοῦ ἀντιπάλου. Μά μιά τίγρη τὸν ἔχει γυμνάζει ἀπὸ τὰ ῥοῦπα μὲ τὰ νύχια τῆς καὶ τὸν ταυρὶ πρὸς τὸ κάτω. Οἱ Ρωμαῖοι παρακολούθουν διασκεδάσαντες τὸ φρικώδες αὐτὸ θέαμα.

ποῖους ἐσπάραζαν κατὰ ἐκατοντάδες τὰ θηρία μέσα στὰ ἀμφιθέατρα, ἐνὸς ὁ λαὸς αὐτὸς ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἐδωλίων τοῦ χειροκροτοῦσε κατενθουσιασμένος. Γιὰ τὰ τὰ ἐννοήση κάπως κανεῖς αὐτό, πρέπει νὰ ἐχῇ ὅψι του τὴ σκληρότητα τῆς ἀγωγῆς τὴν ἀρχαία Ρώμη καὶ, προπάντων, τὴν τρομερὴ καὶ ἀδυσώπητη νομοθεσία τῆς.

Ἐκεῖ, ἐθεωρεῖτο εὐτυχὴς κανεῖς, ὅταν καταδικάζονταν σὲ μαστίγωση, ὡς ἐκείνη καὶ γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς ποινῆς αὐτῆς χρησιμοποιοῦσαν μιά δολοκλήρη συλλογὴ μαστιγῶν, ἀπὸ τὸ δερμάτινο λουρί πού χοροῦσε τὸ σῶμα, ὡς τὸ σκοινὶ μὲ τοὺς κόμπους, μέσα στοὺς ὁποίους ἦσαν χωμένες καρφίτσες, πού κάθε χτύπημα τὸν ἀνοίγε καὶ ἀπὸ μιά πληγὴ. Μά ἡ τιμωρία αὐτὴ μορφοῦσε σὲ ἄλλες ἦταν σχεδὸν τίποτε. Ἦσαν ποινὲς πού περνοῦσαν τὰ πόδια τοῦ καταδικωμένου μέσα σὲ σίδερα, πού, καὶ ὅποια, μετακινούμενα ἀναλόγως, συνέτριβαν τὴς κνήμες του ἢ τὴς ἐξάρθρωσαν. Ἄλλοτε πάλι ἐσπάραν τὸ θῆμα ἀπάνω σ' ἕνα βάρσο καμωμένο ἐκὼς ὡστε νὰ ἐξαρθρῶν τὰ μέλη του καὶ νὰ συντρίβῃ τὰ κόκαλά του ἢ τὸ ἐβάζαν νὰ καθίσῃ ἐπάνω σὲ μιά σιδερένια καρέλα, ἐφοδιασμένη μὲ δολοκλήρη σύστημα σκηνίων καὶ βελῶν, τὰ ὁποῖα ἐξάρθρωναν μιά-μιά τὴς ὁσθρῶσες τὸν. Ἄλλους χρησιμοποιοῦσαν σιδερένια νύχια καὶ χτένια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσπάραν κομμάτι δολοκλήρη ἀπὸ τὴς σάρκες τῶν καὶ γι' ἄλλους πάλι ἀγαμμένους δαυνοὺς καὶ καρτὰ σίδερα μὲ τὰ ὁποῖα ἀνοίγαν φρικώδεις πληγὲς στὰ σῶματα τῶν καταδικωμένων, καίγοντάς τα σὲ διάφορα σημεῖα.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῆς θανατικῆς ποινῆς, αὐτὴ γινόταν μὲ τοὺς περὶ βάρβάρων καὶ φρικώδεις τρόπους. Οἱ καταδικασμένοι γιὰ ἐγκλήματα ἐσχάτης προδοσίας καὶ οἱ συνωπιοὶ γκρεμίζονταν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βράχου τῆς Ταρπηίας. Τοὺς παροικτοῦς τοὺς ἔρριβαν μέσα σ' ἕνα σακί καὶ τοὺς πετοῦσαν σὲ ποτάμι ἢ σὲ θάλασσα. Τοὺς μάγους τοὺς ἔκαιγαν ζωντανούς: τοὺς ἔχωναν ὡς τὰ γόνατ' ἀπάνω σ' ἕνα λίκκο, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω καὶ προσηλωμένους σ' ἕνα πιάσσο κατόπι ἱβάζαν γύρω τοὺς ἀναμμένα κλάδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἀργοῦσε ἡ φωτιά νὰ μεταδοθῇ καὶ σ' αὐτούς.

Ἄλλοτε πάλι τοὺς ἔρριβαν μέσα σὲ ζεματιστὸ λάδι ἢ σὲ ἀναλωμένη πίσσα. Ὅσο γιὰ τοὺς προκαλοῦντας ἐξεγέρσεις τοῦ ὄχλου καὶ τοὺς δούλους πού ἐπαναστατοῦσαν κα-

ΑΙΜΑΤΗΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἐνας φρικώδης κατάλογος βασανιστηρίων. Οἱ διάφοροι τρόποι τῆς ἐκτέλεσως τῆς θανατικῆς καταδίκης. Πῶς ἀνεδύχθη τὸ αἶμα τῆς σκληρότητος στοὺς Ρωμαίους. Τὰ θηρία καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Οἱ «Μάρτυρες» τοῦ Σατωβριάνδου καὶ τὸ «Κρὸ Βάντις», θηρία καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Οἱ «Μάρτυρες» τοῦ Σατωβριάνδου καὶ τὸ «Κρὸ Βάντις», θηρία καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Οἱ «Μάρτυρες» τοῦ Σατωβριάνδου καὶ τὸ «Κρὸ Βάντις», θηρία καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Οἱ «Μάρτυρες» τοῦ Σατωβριάνδου καὶ τὸ «Κρὸ Βάντις», θηρία καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί.

Ἡ εὐχарιστία τὴν ἡποῖαν ἐννοιοῦσαν λαοὶ ἀπολλύοντες, ποιοῦντες καὶ πολεμοχαρεῖς βλέποντας νὰ κυλάει αἷμα, ἦσαν πολὺ φυσικὴ καὶ δικαιολογημένη. Μά πῶς κανεῖς τὸ ὅτι ἕνας λαός, ὅπως ὁ Ρωμαϊκός, ὅσο ἀπὸ τὸν αἰῶνα πολιτισμοῦ, φτασμένος καὶ σὲ ἀνάτατο σημεῖο τῆς εὐμερίας του, εὐχарιστοῦσαν βλέποντας τὸ θέαμα ἀνθρώπων πού ἐβασανίζονταν μὲ τὸν πῦρ τὸν βάρσο τὸν ποῦ, ἀνθρώπων τοὺς ὁ-

τὸ τῶν κυρίων τῶν, αὐτοὺς τοὺς ἐσταύρωναν. Καρφομένοι ἀπὸ τὰ χέρια ἐπάνω στὸ σταυρό, μὲ δεμένα τὰ χέρια αὐτῶν, οἱ δυστυχεῖς καταδίκαι ἐπερμέναν ἐκεί ὡς δολοκλήρες, καὶ ἡμέρες καὶ μῆνες φορὰ, τὸ θάνατο, τὸν ὁποῖο ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα ἔκαναν πῦρ τρομερὸ ἀκόμα. Πολλὲς φορὲς οἱ δικασταὶ μπορούσαν νὰ συνδυάζουν τὴς διαφόρους ποινὲς ἢ νὰ τιμοῦν κατὰ διαστήματα τὸν καταδίκον. Τότε ἐβλεπε κανεῖς διάφορα βασανιστήρια νὰ προηγουμέναι τῆς κυρίως ποινῆς ἢ νὰ διακόπτεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς τρέχουσας καὶ τέσσερες φορὲς καὶ νὰ συνεχίζετο κατόπι. Ἡ ὁδὸν, δηλαδὴ πού προκαλοῦσαν σὲ θῆμα δὲ μπορούσαν νὰ γίνῃ μεγαλειότερα: στράγγιζαν τὸν ἀνθρώπινον πόνο ὡς τὴν τελευταία του ρανίδα!

Προσθέστε σ' αὐτὰ τὰ ὅλα τὴς παραστάσεις τῶν ἱπποδρομιῶν, οἱ ὁποῖες ἀνέπτυσαν στὸν ὄχλο τὸ αἶμα τῆς σκληρότητος καὶ τὸν ἔκαναν νὰ εὐχарιστοῦται νὰ βλέπῃ χυμένο αἷμα. Ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μικροὶ ἐσυνήθισαν νὰ βλέπουν στὰ ἀμφιθέατρα τὸν κυνῆμα θηρίων στὰ πόδια δεκάδες παλαιστῶν ὑπεκνυπταν, ἦσαν πῶς φυσικὸ νὰ νοιώθουν τὴ μεγαλειότητα τῆς εὐχарιστοῦσαν βλέποντας καταδικωμένους νὰ σπαράζονται ἀπ' αὐτὰ. Γι' αὐτὸ ἀπὸ δὲ τὰ μάρτυρα τῶν καταδικωμένων πού προσφίλες στὸν ὄχλο ἦσαν ἡ παράδοσις τῶν στὰ θηρία. Μά οἱ Ρωμαῖοι δὲν εἶχαν καθε μέρη καταδικωμένους ἢ αἰχμαλώτους, πολέμους, καὶ πολλὲς φορὲς περνοῦσε ἀρκετὸς καιρὸς χωρὶς νὰ διασκεδάσουν βλέποντας ἀνθρώπους σπαράζομενους ἀπὸ τίγρεις. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴ στιγμή πού οἱ χριστιανοὶ ἄρχισαν νὰ θεωροῦνται ὡς ἐγκληματίαι, ὡς ἐκείνη πᾶν γύρω ἄρχισε καὶ γιὰ τοὺς Ρωμαίους. Εἶχαν πῶς τὴν διάθεσιν τοὺς ὁσους χριστιανούς: ἤθελαν καὶ ἡ διασκέδασις τῶν θὰ ἦταν σὲ ἐξῆς ἀνέλεστη.

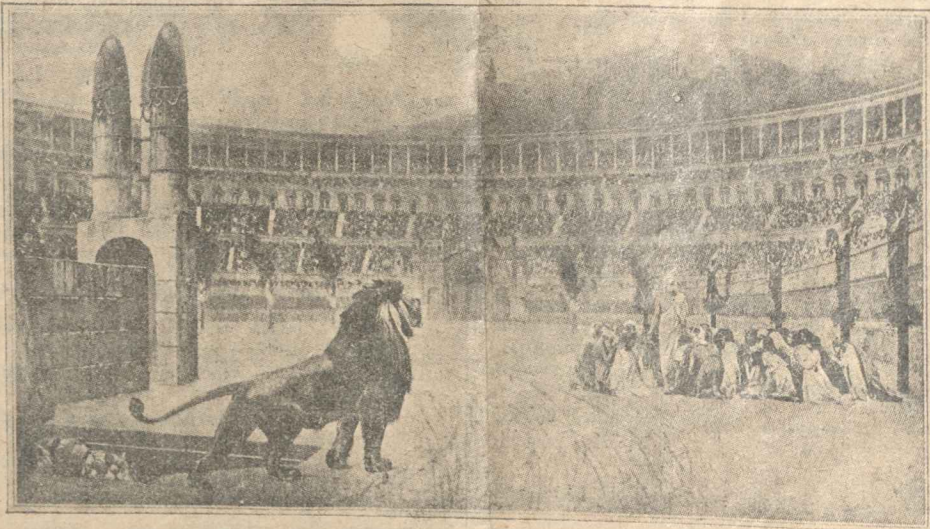
Θλιβερὴ διασκέδασις ὡστόσο! Γιατί ὡστόσο οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος θηριομάχοι παρεῖχαν τὸ θέαμα μιάς ἀληθινῆς πάλης: ἀμυνόντουσαν κατὰ τὸν θηρίον, ἐπετίθεντο καὶ οἱ ἴδιοι καὶ πολλὲς φορὲς τὰ ἐσκότωναν. Οἱ χριστιανοὶ ὅμως, ἂν καὶ αὐτοὺς πρὶν τοὺς ῥίξουν στὰ θηρία τοὺς ἐντυναι, γιὰ τὸ γραμικώτερο τοῦ θεάματος, ὡς θηριομάχους, καὶ τοὺς ἔδιναν ρομφαίαι καὶ λόγχες, αὐτοὶ γὰρ ἐσκόπευαν ν' ἀμυνθῶν ἢ νὰ ἐπιτεθῶν. Ἐπερμέναν ἀνίτητοι τὸν θάνατο. Πολλὲς φορὲς οἱ δικασταὶ τοὺς ἀνάγκαιαν διὰ τῆς βίας ν' ἀμυνθῶν καὶ νὰ ἐπιτεθῶν κατὰ τὸν θηρίον, γιὰ νὰ παρατείνεσαι ἐκεί τὸ θέαμα. Τὴς περισσώτερες ὁμοῦς φορὲς τοὺς ἀνέβαν στὴν παλαίστρα χωρὶς ὅλα καὶ σχεδὸν γυμνοί, τοὺς ἀνέβαν σὲ μιά ἐξέδρα, τοὺς ἔδιναν ὡς ἕνα πιάσσο καὶ ἔκει τοὺς ἄφηναν στὴ διάθεση τῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα ἐρεθιζόμενα ἀπὸ τὴς κραυγῆς τῶν θηρίων, ἀπὸ τὰ πάντα πού ἐσάλαναν γύρω τοὺς οἱ θανμασταί, ἢ ἀπὸ τὰ βῆλα πού τοὺς πετοῦσαν ἀπὸ μακριὰ, ὁμοῦσαν μανιώδη κατὰ τὸν ἀνυπερασπίστου θηρίων τῶν. Σπανίως ὅμως τὸ θέαμα πῆδαι μὲ τὴν πρώτη, ὅπως συνέβη μὲ τὸν ἄγιο Ἰγνατίου τὸν ὁποῖο δὲν λέντες ἔφαγαν σὲ μιά στιγμή, χωρὶς ν' ἀφήσουν ἀπὸ ὅλο τοῦ τὸ σῶμα τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πῖο χοντρὸ καὶ τὸ πῖο σκληρὸ κόκαλο.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς καταδικωμένους, μετὰ τὸ τέλος τοῦ θεάματος, δὲν εἶχαν ἐσφυρήσει ἀκόμη, μεταφέροντο σ' ἕνα νεκρικὸ θάλαμο, στὸ «σπεκουλάριον» ὅπως τὸ ἔλεγαν καὶ τοὺς κατέφεραν τὸ «χτύπημα τῆς χάριτος» καὶ τοὺς ἀποτελεῖσαν.

Οἱ συγγαρεῖς ἐνεπνεύσθησαν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴς φρικαστικῆς καὶ τρομακτικῆς αὐτῆς σκηνῆς, πρὸ πάντων ἀφάντος ὁ Σατωβριάνδος τοὺς ἀπεκάλυψε τὴ φιλολογικὴ ἀπογνῆ τῶν

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΗΣ ΒΛΑΝΔΙΝΗΣ | Ἡ μάρτυς τοῦ χριστιανισμοῦ Βλανδίνη, τυλιγμένη μέσα σ' ἕνα δίχτυ, ῥιζνται σὲ τὸ στήθος, ὅπου ἕνας μακρινὸς παῖδας ἐπαινοῦσε ἑαυτὸν τῆς. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνας φαίνεται καὶ τὸ μαρτύριο δύο ἄλλων ἁγίων, τοῦ Ἀτάλου καὶ τοῦ Ποντικίου, καταδικασθέντων εἰς τὸν πῖο τῶν καὶ μαστιγῶν θάνατο.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ. Εἰκὼν τοῦ ζωγράφου Τζέρον.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παρουσιάζει ἄλλους μὲν χριστιανούς οἱ ὁποῖοι ἀνέμεινον νὰ πῶσαι καὶ ῥεταίνῃ, καίγονται ἐπάνω στοὺς σταυρούς τοῦ μαρτυρίου τῶν, καὶ ἄλλους γονατίζουσ καὶ αγωνιῶντας πού ἀναμένουν τὰ θηρία τὰ ὁποῖα προχοῦν ἀγρία καὶ βουχόμενα πρὸς αὐτοὺς γιὰ νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

χριστιανισμοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Σατωβριάνδος εἰς τοὺς «Μάρτυρας» του περιγράφει τὸ μαρτύριο τῆς χριστιανικῆς παρθένου Κυμοδόκης ἢ ὁποῖα ῥιζνται μὲ τὸ μνηστήρα τῆς Εὐδώρας στὰ θηρία.

Ἰδοὺ ἡ σχετικὴ σελίς: «Τὸ μανιασμένο θηρίο ἐξυψήθη μονοκρῖνον στὸ στήθος. Μ' ἀνατριχίλα ἀκούσια πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ τῶν θεατῶν. Ἡ Κυμοδόκη περίτρομη βγάει μιά φωνή: «Ἀχ! σώσε με!» Καὶ ῥιζνται στὴν ἀγκαλιά τοῦ Εὐδώρα, ὁ ὁποῖος στρέφει πρὸς αὐτὴ. Τὴ σφίγγει ἀπάνω τὸν στήθος του, σὰ νὰ ἦθελε νὰ τὴν κρῖνῃ μέσα στὴ καρδιά του. Ὁ δὲ Εὐδώρα, πρὸς τὸν ὁποῖο δὲν ἔχει ἄλλο, βυθίζοντας τὰ νύχια τῆς ἐντὶ τὸν στήθος τοῦ Εὐδώρα, τὸν ἐσπάρει μὲ τὰ δόντια τοὺς ὡμούς. Ὅταν ἡ Κυμοδόκη, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγεται μέσα σὲ τὸν στήθος τοῦ μνηστήρος τῆς, ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς καὶ ῥιζνται πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματά τῆς γεμάτα ἀγάπῃ καὶ τρόμο, εἶδε τὸ κεφάλι τῆς τίγρης πού ἐσταῖε αἷμα, πλὴλ στὸ κεφάλι τοῦ Εὐδώρα. Ἀμέσως ὅλα τὰ μέλη τῆς πάγωσαν, τὰ μάτια τῆς ἐκλείσαν καὶ ἔμεινε κρεμασμένη στὰ χέρια τοῦ μνηστήρος τῆς, σὰ μιά νιφάδα χιονιοῦ ἀπάνω στὰ κλάδια ἐνὸς πεύκου τοῦ Μαινάλου ἢ τοῦ Λυκαίου».

Τὸ παράδειγμα τοῦ Σατωβριάνδου ἀκολούθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι συγγαρεῖς καὶ ἔγραψαν βιβλία σχετικὰ μὲ τὰ μαρτύρια τῶν πρώτων χριστιανῶν. Μεταξὺ αὐτῶν τὴ μεγαλειότητα ἐπιτυχία εἶχε τὸ «Κρὸ Βάντις» (Ποὺ βαδίζει;) τοῦ διασημοῦ πολωνοῦ συγγραφέως Ἐρρίκου Σιέγκεβιτς. Ὁ Σιέγκεβιτς, μεταξὺ ἄλλων, περιγράφει σ' αὐτὸ καὶ τὴν πάλιν ἐνὸς βαρβάρου χριστιανοῦ, τοῦ Οὐρσοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν προικισμένος μὲ ὑπεράνθρωπὴ δύναμη, ἐνάντι ἐνὸς μανινομένου ταύρου. Ἀπάνω στὴν πλάτη τοῦ ταύρου ἦταν δεμένη μιά νῆα, τὴν ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἐκκομίσαιε τὸ θηρίο στὴν ἡμέρα του. Οἱ εὐγενεῖς τῆς Ρώμης, ὁ Νέρων καὶ ἡ ἀκολουθία του καὶ ὁ λαὸς τῆς Ρώμης παρακολούθησαν μὲ ἀνυπομονήσῃ τὸ φρικώδες θέαμα. «Ἐξάρνα—γράφει ὁ Σιέγκεβιτς—ὅλοι οἱ θεαταὶ ἔμειναν ἀφανοί. Κάτι τὸ πρωτοφανὲς γινότανε μέσα στὸ στήθος.

Βλέποντας τὴ νῆα πού ἦταν δεμένη στὰ κέρατα τοῦ ταύρου, ὁ Οὐρσοῦς ἀνέβηκε καὶ ὁρμητὴ πρὸς τὸ παράφορο ζῶο. Ἀπὸ τὰ στήθη δίων βῆκε μιά σύντομη κραυγὴ καταπληθῆς, τὴν ὁποία ἐπακολούθησε μιά βραεὶ σιωπὴ. Μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Οὐρσοῦς ἔφτασε τὸν ταῦρο καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ κέρατα. Πρῶτη φορὰ οἱ Ρωμαῖοι ἔβλεπαν ἕνα τέτοιο πράγμα. Ἡ ἀναπνοὴ δίων εἶχε κοπεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος κρατοῦσε τὸ θηρίο ἀπὸ τὰ κέρατα. Τὰ πόδια του ἦσαν χωμένα παραπάνω ἀπὸ τὸν ἀσφαλῶς μέσα στὴν ἄμμο. Ἡ ῥαχὴ του σχημάτιζε μιά καμπύλη σὰν ταινισμένο τόξο. Τὰ κεφάλια του εἶχε χωρὶς μέσα στοὺς ὡμούς του. Οἱ μῶνες τῶν μπράτσων του εἶχαν ἐσφυρήσει τόσο ὥστε νόμιζες ὅτι θὰ σπᾶσαν τὴν ἐπιδερμίδα του.

Ἄλλο κρατοῦσε πᾶν καλὰ τὸν ταῦρο. Τὸν εἶχε καθίσει μὲ τὰ τέσσερα ἀπάνω στὴν ἄμμο καὶ τοῦ ἐστρέβε τὸ κεφάλι. Ἐξάρνα ἕνα ὑπόκοφο καὶ θρηνηδὸς μούγκρισμα ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ στήθος. Ἀπὸ τὰ στήθη δίων βῆκε μιά κραυγὴ ἐκρηκτικῆς ἀπλότητος. Τὸ σιδερένιο χεῖρα τοῦ Οὐρσοῦ ἐστρέβε ὁλοῦν τὸ κεφάλι τοῦ ταύρου, τοῦ ὁποῖου τὸ μούγκρισμα γινόταν διαρκῶς πῖο θρηνηδὸς, πῖο πνιγμένο καὶ πῖο ἄγριο. Ἐξάρνα ἀπὸ τὸ ῥυθμὸς τοῦ γεμάτου ἄφρονος. Μιά στιγμή πῖο...

Ἐπειδὴ ἴσως αὐτὲς τὴς περιγραφῆς πολλοὶ τὴς θεωροῦσαν ὑπερβολικῆς, γι' αὐτὸ θὰ δώσουμε τώρα στοὺς ἀναγνώστες μας μερικὲς σκηνὲς τέτοιες ἀδυνάμεις πού εἶνε ἀκόμα πῖο συγκινητικῆς μέσα στὴν ἀπλότητα τῶν γραμμῶν, μὲ τὴς ὁποῖες μᾶς τὴς παραδίδει ἡ ἀκριβὴς καὶ αὐστηρὴ ἱστορία.

Καὶ ὡς ἐβόθουμε σὲ τὴν Ρώμην, ἐβόθους ἀμέσως μετὰ τὴν πυρκαϊὰ πού εἶχε ὁ Νέρων γιὰ νὰ ἀπολύσει τὸ θέαμα τῆς καίμενης πόλεως. Ἡ πυρκαϊὰ αὐτὴ βάστηξε ἐξ ἡμερῶν. Περισσότερο ἀπὸ τὸ μισὸ μέρος τῆς παλαιᾶς Ρώμης εἶχε ἀποκαταστῆ. Ἐξάρνα ὅμως, ἐνὸς ἡρωῖα εἶχε ῥιζνται ἀνάγνη καὶ πάλιν αὐτὴ τὴν φορὰ, ἔκλεισε σὲ διασποδὴς συνωπίας καὶ προήλθε ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ πῖο στενοῦ φίλου τοῦ Νέρωνος, τοῦ Τυγελλίνου. Φωνετάνοντας γλῆγορα ἡ φωτιά ἔφτασε

ὡς τὸ πεδίο τοῦ Ἄρεως, ὅπου κατασκήνωσαν τὰ θύματα τῆς πρώτης πυρκαϊᾶς. Οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν γρήγορα γρήγορα καὶ νὰ ζητήσουν νέο καταφύγιο σὲς πύλες τῆς πόλεως. Ἡ ὑποψία τοῦ ἐμπερησμοῦ, βασιμότητας ἄλλωστε, ἐστρέφοντο ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἡ ἀγανάκτησις εἶχε ἀρτίσει νὰ ἐκδηλωθῇ πᾶν. Ὁ Νέρων τότε ὡς δὲν εἶδεν νὰ παύσῃ ἕνα παιχνίδι αἵμα βέβαιον, ἀλλὰ καὶ ἐξυπνον. Κεντρίζοντας τὰ πῖο ταπεινὰ αἰσθήματα τοῦ ὄχλου, διέδωσε ὅτι τὴν πυρκαϊὰ τὴν εἶχαν βάλεῖ οἱ Χριστιανοί. Ἀμέσως οἱ φυλακὲς γέμισαν ἀπὸ θύματα, τῶν ὁποῖων ὁ λαὸς ἀπαίτουσε τὴν ἀμείψῃ τῶν τιμωρίων. Τότε ὁ Νέρων σφίσκει νὰ διασκεδάσῃ τὸ λαὸ, παρέχοντας τὸν πρωτοφανὴ θέαμα. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, οἱ ἐκτάσεις τῆς ὁποῖας κατέχει σημεῖα τὸ Βατικανό, ἀποτελοῦσαν ἀπεραντοὺς κήπους ἀνιχνοντας στὸ Νέρων. Μέσα

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός, παρέδωκε τὸν ἐπισκοπὸν Ἰγνατίου εἰς τοὺς λέντες, οἱ ὁποῖοι σὲ μιά στιγμή τὸν κατασάραξαν. Συγχρόνως μὲ αὐτὸν ἐθανατώθησαν, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνας, ὁ μάρτυς Κλήμης, ἐμφανὴς εἰς τὴν ἑξέσιν μὲ μιά ἀγκυρά στὸ λαμὸ καὶ ὁ ἅγιος Σμεῶν, σταυρωθείς.

σ' αὐτοὺς τοὺς κήπους ὁ Νέρων ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὰ θέαματα αὐτὰ, κατὰ τὴς πρώτης ἡμέρας τοῦ Ἀγούστου. Ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὁ ὄχλος λησμονώντας τὴν ἀθλιότητά του, συνέρευνε ἐκεῖ. Στὴν ἀρχὴ οἱ χριστιανοὶ παρήλασαν μέσα στὸ στήθος μεταξὺ δύο σειρῶν δούλων, ὁπλισμένων μὲ μαστίγια. Ἐνα φοιτὸν μαστίγιωμα τῶν δυστυχιομένων θυμάτων ἄρχισε τότε. Οὐλοῖσάντα καὶ κραυγὲς ἀγανίας ἐμοῦσαν μὲ τὴς πενθημερῆς τῶν θεατῶν, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο διψοῦσαν νὰ δοῦν αἷμα:

Τότε ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε ν' ἀποσφύρουν τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τὸ στήθος καὶ ν' ἀρτίσει ἡ παράστασις. Σὲ λίγο τὸ σὴνθιμα ἐδόθη καὶ ἡ πόρτες τῶν ὑπογείων ἀνοῖξαν πάλιν, ἀφίχνοντας πέρασμα σὲ ἀνθρώπους (χριστιανούς) στοὺς ὁποῖους εἶχαν φορεῖται ὁμοῦς ζῶαν.

Ὅταν ὅλο αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο κοπὶ σὺνχτησε στὴν μέση τοῦ πᾶν, ἀπόλυσαν ἐναντίον τοὺς ἕνα κοπάδι ἀπὸ σφατωμένα σκυλιά, περιφύμα γιὰ τὴν ἀγριότητά τους καὶ τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀφήσει ἐπίτηδες νηστία. Οἱ μολοσσοὶ ὁρμητὴν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν οἱ ὁποῖοι οὐτε νὰ φύγουν μπορούσαν, οὐτε ν' ἀμυνθῶν. Ἐβόθιζαντὰ δόντια τους καὶ τὰ νύχια τους σὲς σάρκες τῶν καὶ τοὺς κατασπαράζαν. Τὸ αἷμα κυλοῦσε ποτάμι, ἐνὸς τὰ σκυλιὰ ἔξαλοποιούσαν ἀχόρταγα τὴν ὄρεξή τους.

Τὸ βράδι πάλιν οἱ κήποι εἶχαν φωταγωγηθεῖ καὶ σὲ μᾶκρος τῶν δεινροστοχιῶν πελώριοι δαυλοὶ ἀναμμένοι ἐνέδιδαν ὁμῇ κατομένης σαρκός. Στοὺς δαυλοὺς αὐτοὺς εἶχαν προσηλωθεῖ ἑκατὶ τῶν χριστιανῶν, μὲ τὴ δικαιολογία, ὅτι ἀπὸ εἶχαν κῆποι τῆς Ρώμης, ἔπρεπε νὰ καοῦν καὶ οἱ ἴδιοι. Κατόπι στὴ λήψη πού σκοροπόταν ἡ ἀνθρώπινος αὐτῆς λαμπρῆς ἀρχισαν οἱ ἱπποδρομίες, σὲς ὁποῖες σφμετῶσε καὶ ὁ Νέρων ὁ ἴδιος διεκδικώντας τὸ βραβεῖο. Τὸ πλῆθος ἐνθουσιασμένο ἄρχισε νὰ τὸν ἐπαινεῖται. Εἶχε ἐκτάσει τὰ πάντα.

Ἡ παράστασις παρετάθη πολὺ ἀργά. Οἱ προσκεκλημένοι τοῦ αὐτοκράτορος δὲν ἐφύγαν ἀπὸ τοὺς κήπους του, παρὰ ὅταν εἶχε ἀρτίσει νὰ ἐξημερῶν πᾶν, ἐνὸς ἡ ἀνθρώπινος δάδες ἐβόθων καὶ τὰ ὑπολήματα τῶν καίετων κατακαυλοῦσαν κατὰ τὸ ἔδαφος, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ. Εἰκὼν τοῦ Τζέρον.

Τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα χορτασμένα ἀπὸ ἀνθρώπινες σάρκες καὶ αἷμα, ἐστρέφοντο ἐπὶ τὰς ῥέθους τῶν δαμαστῶν τους, στὰ κλουβία των, ἐνὸς οἱ ἐκτετατοὶ θεαταὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ ἀμφιθέατρο ἀργά ἀργά... Στὸ ἔδαφος τοῦ στήθους φαίνονται τὰ ὑπολείματα τῶν σπαράζομενων χριστιανῶν.

ἀπὸ τὸ στήθος. Ἀπὸ τὰ στήθη δίων βῆκε μιά κραυγὴ ἐκρηκτικῆς ἀπλότητος. Τὸ σιδερένιο χεῖρα τοῦ Οὐρσοῦ ἐστρέβε ὁλοῦν τὸ κεφάλι τοῦ ταύρου, τοῦ ὁποῖου τὸ μούγκρισμα γινόταν διαρκῶς πῖο θρηνηδὸς, πῖο πνιγμένο καὶ πῖο ἄγριο. Ἐξάρνα ἀπὸ τὸ ῥυθμὸς τοῦ γεμάτου ἄφρονος. Μιά στιγμή πῖο...

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΥΔΩΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΜΟΔΟΚΗΣ. Εἰκὼν τοῦ Μπερμούντο. Ἡ νεὰ χριστιανὴ Κυμοδόκη καὶ ὁ μνηστήρ τῆς Εὐδώρας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ προσηλῆσε σὲ χριστιανισμό, παρέδωκεν εἰς τὰς τίγρεις. Βαλόντας τὰ θηρία ἡ Κυμοδόκη λιποθύμει καὶ πᾶν τὴν ἀγκαλιά τοῦ Εὐδώρας.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

[Στο σπίτι του Λαμπέρ—Ντενοαγιέ, μεγαλοισοδημιότης, ή ώρα ένδεκα το πρωί. Ο κ. Ντενοαγιέ, καθισμένος έμπρός σ' ένα κοινό γραφείο άνοίγει διάφορα γράμματα και τα διαβάζει τρογάρην. Είναι ένας καλοδιατηρημένος πενηντάρης, μ' εύχρηστο και συμπαθητικό πρόσωπο. Κοιτά του καθισμένη ή φίλη του ήθοποιός Νίνα Νινόν, χαριτωμένη ξανθούλα 25 χρόνων, παρακολουθεί ποτηρά στο πρόσωπο του Ντενοαγιέ την έκπωση που του κάνει το διάβαμα των διαφόρων γραμμάτων.]

NINA.—'Από ποιόν είναι αυτό το μενεξεδένιο γράμμα; Σίγουρα από κάποια γυναίκα, ή;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Τό βρήκες. (Έξακολουθεί να διαβάζει.) NINA, (οταρρόντας τα χέρια της και προσπαθώντας έν γίνει νά πάει μιά πόδα πού προδίδει ζηλοτυπία).—Και έχεις το θράσος νά διαβάσεις γυναίκεϊν γράμματα έδώ μπροστά μου. Δός μου αυτό τό γράμμα.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (ήρεμος).—'Επιμένεις;

NINA.—Δός μου αυτό τό γράμμα.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—'Επίτρεψέ μου νά σου ύπενθυμίσω, ότι δέν σου ζητώ ποτέ νά μου δώσης λόγο γιά την ιδιαίτερή σου άλληλογραφία.

NINA.—Δέν είναι τό ίδιο. Δέν παίρνω γράμματα από γυναίκες έγώ. (Έπιτακτικά.) 'Εμπρός! Δός μου τό γλήγορα.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (δίνοντας τό γράμμα).—Πάρτο. (Κιτάζει χαμογελάντας ειρωνικά την Νίνα Νινόν, ή όποια διαβάζει χαμηλωμένος.)

NINA, (διακοπτόνσα από καιρού εις καιρόν τό διάβαμά της γιά νά κινή διαφόρες σκέψεις).—

«'Αγαπημένε μου, (σκανδαλισμένη άφήνει νά της φύγει ένα ω 1) 'Αγαπημένε μου... οι συλλογισμοί δέες αυτές τις μέρες και οι λυπούμαι που είσαι ύποχρεωμένος νά μένης στο Παρίσι. (Ξερίζεις, έγώ δέν σε κρατώ, έν θέλεις μπορείς νά φύγεις). Έχουμε έδώ ένα καιρό θανάσιμο. Δέν άφήσαμε ούτε ένα άπόγευμα χωρίς νά κάνουμε έναν ώραιο περπάτο. Έυτυχώς που έχω τά μικρά κοντά μου, γιατί άλλως θα ήμουν πολύ μελαγχολική χωρισμένη από σενα. (Τά μικρά; Τί κοιτά πού είμαι!... 'Ωστε είναι ή γυναίκα σου!) Σχεδόν όλοι οι φίλοι μας φύγανε εκτός από τους Μπονέ, οι όποιοι μου κρατούν πολύ εύχρηστοι συντροφιά. 'Η γεμάνίδα των παιδιών μου μέ μαθαίνει γεματικά. Και οι τί κάνει; Γιατί δέν μου γράφεις; Αυτό δέν στο λέγω γιά νά σου παραπονεθώ, αγαπημένε μου, αλλά γιατί άλήθεια άνησυχώ, όταν περνά μιά εβδομάδα χωρίς νά πάρω γράμμα σου. Κάνε μου τή χάρη νά μου στείλεις τακτικά δυό μόνον λέξεις γιά νά μαθαίνω ότι είσαι καλά. Έγώ θα εξακολουθώ νά σου γράφω κάθε μέρι, έν και φοβούμαι μήπως σε πειράξουν τά μονότονα γράμματά μου. 'Ο Μάξιμος και ή Λοιζέτα σε φιλοδν και μαζι των και ή γυναίκα σου. Μαρσία»

('Η Νίνα, άκού τέλειωσε τό διάβαμα, μένει λίγη ώρα συλλογισμένη, άρνηστας νά κινήται στο χέρι της τό γράμμα.)

NINA.—'Ιδών χρόνων είναι ή γυναίκα σου;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Τριάντα ένός.

NINA.—Είσαι από καιρό παντρεμένος;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—'Εδώ και όχτώ χρόνια.

(Σί ω π ή.)

NINA.—Είστε ώμορφη; ('Ο Ντενοαγιέ κάνει ένα μορφασμό διαταγ-μω). Τότε, άφού δέν είναι ώμορφη, γιατί την παντρεύθηκες; Γιά τά φίλά της; Αί; (Σιωπή). Τί έωα πού είστε σεις οι άντρες!... Και σ' αγαπά, ή κακόμοιρη ή γυναίκα! Τό γράμμα της είναι γεμάτο τρυφερότητα... (Σιωπή.) Γιατί την άπατάς;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (χαμογελώντας).—Κύτταζε στον καθρέφτη και θά καταλάβεις.

NINA.—Σέ παρακαλώ, άφησε κατά μέρος τά κομπλιμέντα... 'Αν είμαι μιά μικρή ξανθιά γυναίκούλα, έν μέ βάζουν και τραγουδω διάφορα πράγματα, αυτό δέν πρέπει νά σε κάνει νά φαντάζεσαι ότι είμαι κούτσουρο και ότι δέν ενδιαφέρονται γιά τίποτα... 'Αν έναντίας σκέπτονται—ναί, γέλα, γέλα!—σκέπτονται πολύ... Παρατηρώ, συζητώ, τέλος, έννοώ πολλά πράγματα... 'Αν ήθελα—άκου πού σου λέω—θά μπορούσα νά γράφω και μυθιστορήματα άκόμη γιά τους άντρες. ('Ο Ντενοαγιέ δέν μπορεί νά ανησυχήσει γιά γέλια του. 'Εκείνη κάνει τους έναν άστείοτατο μορφασμό). Γέλα, γέλα, γέλα σάν χάλας, σάν νά είπα βέλπεις καρμιά κουταμάρα...

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Κάθε άλλο άγάπη μου. Μά πού θέλεις νά καταλάβεις;

NINA, (συμμερίζοντας τις λίγες σκόρπιες ιδέες της).—Θέλω νά καταλάβω στο όν όλοι οι άντρες είσαστε έλευνοί, ναί έλευνοί. 'Έχεις μιά γυναίκα πού είναι εύχοι χρόνια μικρότερή σου, πού σε λατρεύει, πού σου γράφει τρελλά γράμματα. 'Έχεις δυό παιδιά—

κία, και τ' αφήνεις δά' αυτά γιά νάθης νά γλεντήσης στο Παρίσι. ('Ολοένα ζωρότερα). Είσαι άηδία. Και έν ήταν έδώ ή γυναίκα σου, θά της έλεγα, άκου; θά της έλεγα: «Κυρία, ό άντρας σας είναι άηδία!...» ('Η Νίνα ύστερα από την ίρεμείαδά της κάθεται σ' έναν καναπέ σιωπηλή, εξακολουθεί όμως νά είναι νευριασμένη και τό νευρίαμά της τό δείχνει χτυπώντας τό χαλί μέ τό τακούνι του μικρού της ποδιού. 'Ο Ντενοαγιέ ήρεμος πάντα, την κυττάζει χαμογελώντας ειρωνικά). Δέν άπαντάς τίποτα; Κάθεται και μέ κυττά; σάν τσίτσο!; Θά μπορούσες ως τόσο νά μου άπαντήσεις κάτι... Δέν είναι εύγενικό νά σιωπάς.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Μά, άγάπη μου, δέν έχω τίποτα νά σου άπαντήσω. 'Έχεις δίκην.

NINA.—'Α, τό παραδέχεσαι...

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—'Έχεις σέ τέτοιο βαθμό ζήλο ώστε ήταν άρεστό νά σ' άκούσω νά μιλάς, γιά νά πεισθώ. Ξέρω τί μου μένει νά κάνω. Νά πάρω τό πρώτο τραίνο πού φύγει γιά την έξοχή όπου μένει ή γυναίκα μου και θά πάω νά καθίσω μαζί της. Θά μου κοστίζει πολύ βέβαια πού δέν θά σέ ξαναϊδω.

NINA, (άναρρόντας στο καθίσματά της).—Πώς δέν θά μέ ξαναϊδής! Είσαι τρελλός;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Μά άγάπη μου, τί θές νά κάνω; Μά κατηγορείς—πολύ σωστά—ότι άπατώ την γυναίκα μου και την άφήνω μόνη. Και γω λοιπόν θά πάω νά την βρω και θά πάψω νά την άπατώ. Είναι πολύ άπλό.

NINA.—Μ' άλλα λόγια, άφού παρήγγειλες την γυναίκα σου θέλεις νά παρατήρησες τώρα και μένα. 'Ωραϊος κύριος είσαι μά την άλήθεια! 'Εν πρώτοις δέν έχεις τό δικαίωμα νά μ' άφήσης... Θά ήταν μιά άτίμια... μιά παληανθρωπιά... μιά άνανδρία... Ξέρεις τί έγκατέλειπα έγώ γιά χάρη σου;... ('Ετοιμή νά κλάψη). 'Ω, πόσο τώρα μετανοώ!

(Ξεσπά σέ κλάματα, κάμνει κινήσεις πού προαγγέλλουν νευρική κρίση. 'Ο Ντενοαγιέ την παρακολουθεί γλήγορα.)

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—'Ακουσε, άγάπη μου... Δέν έχω καρμιά έπιθυμία νά σε άφήσω, καθώς λές... Έννοείται ότι έσύ μ' έδιωχνες έν όνόματι της ήθικης...

'Αλλά άφού άλλαζεις γνώμη...

NINA, (ζωηρά).—Δέν αλλάζω γνώμη. Βρίσκω ότι όταν έχεις κανείς γυναίκα και παιδιά, μπορεί νά μείνη μαζί τους ήσυχος. Αυτό είναι όλο.

'Αλλά μιά φοά πού τό ρίχνεις έξω, καλλίτερα μέ μένα παρά μέ μιά άλλη...

Γιά τό καλό σου πρώτα-πρώτα και γιά τό καλό της γυναίκας σου έπειτα...

'Ο Θεός ξέρει σέ ποιές γυναίκας τά χέρια μπορούσε νά τέση ό άντρας της, της δύστηνης!

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—'Ούτε συζήτησης. Και γι' αυτό είμαι βέβαιος, ότι θά ήταν εύγνώμον έν μπορούσε νά μείνη τί σου όφείλει.

NINA.—Περισσότερα ίσως άπό... φαντάζεται. 'Όσο γιά μένα, μου είναι πολύ συμπαθητική, ή γυναίκα αυτή πού μαθαίνει γεματικά και έπιβλέπει τά παιδιά της στίς άκτές της; Νορμανδίας, ένώ ό μπριμαντής ό άνδρας της γλεντοκοπάει μέ θεατροντοίλες στο Παρίσι. Και έπειδή μου είναι πολύ συμπαθητική, θά μου κάνει την εύχαρίστηση, τώρα άμέσως, νά φανής λίγο καλός μαζί της. (Κίνηση τού Ντενοαγιέ). 'Ω! όχι άστεία! Δέν σου λέω νά πάς νά την βρής. Θάθελα μόνον νά της άπαντήσης στο γράμμα πού πήρες σήμερα... ('Επιτακτικά). Άμέσως!

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Θά σου κάνει ούτό εύχαρίστηση;

NINA.—Δέν ξέρω τί θά μου κάνει. Ξέρω μόνον, ότι τό έπιθυμώ. 'Ακούς; Νά μιά πέννα, νά χαρτί... τό μελαόδοχο είναι έμπρός σου... 'Αρχισε.

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Δέν μένει πιά παρά νά μου ύπαγορεύσης τό γράμμα.

NINA.—Τί, τό λές άστεεινόμενος; 'Ε λοιπόν, μικρούλη μου, άκούβεις αυτό πρόκειται νά κάνω. 'Εσύ δέν έχεις άρκετή καρδιά γιά ν' άπατήσης όπως κυριάζει σέ μιά τέτοια γυναίκα. Είσαι έτοιμος;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Ναί!

NINA, (ύπαγορεύοντας).—«Πολυαγαπημένη μου μικρούλα...» ('Ο Ντενοαγιέ δέν γράφει). 'Ε, τί περιμένεις;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Σού δηλώνω, ότι ποτέ στη ζωή μου δέν ώνόμασα την γυναίκα μου «πολυαγαπημένη μου μικρούλα».

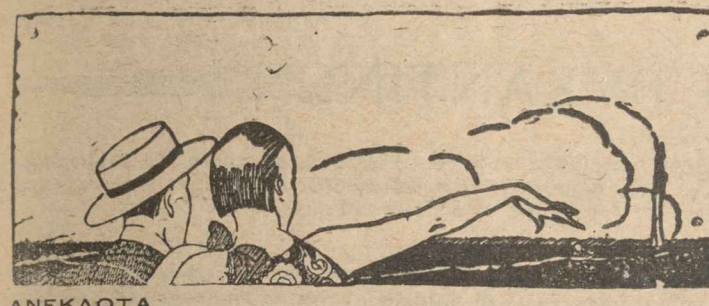
NINA.—Τόσο τό χειρότερο, θ' άρχισης τώρα. ('Ο Ντενοαγιέ, ύποκρίπων, γράφει). 'Ετοιμος; ('Υπαγορεύοντας). «Έλαβα τό γράμμα σου τό όποϊόν ήπιανε ένα μπλουδάκι. 'Έχεις δίκαιο ν' αγαπάς τά παιδιά. 'Όσες γυναίκες μπορούσαν και έχουν παιδιά είναι πολύ εύνησιμες...»

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Γιατί διάβολε θέλεις νά γράψω ένα τέτοιο πράμα στη γυναίκα μου;

NINA.—Γράφε και μόν ρωτάς. 'Εμένα πού μέ βλέπεις έγραψα

Γράφε!... Γράφε!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

'Ενα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει τελευταία μερικά άγνωστα ανέκδοτα του Δουμά υιού, τά όποια αξίζει νά παραθέσουμε έδώ: Κάποτε, ένας φίλος του, αγαθός άστος τόν είχε προσκαλέσει σπίτι του. Μετά τό γεύμα τόν ώδήγησε στον κήπο της έπαυλάς του, όπου του έδειχνε μέ καρμιά τις διάφορες φυτικές καλλόνες του. Μεταξύ άλλων, του έδειξε και μιά τεχνητή λίμνη, ή όποια ήταν τόσο μικροσκοπική, ώστε έμοιαζε μάλλον σέ... λεκάνη, παρά σέ λίμνη...

Ξέρете, τού είπα μέ αútάρεσκο ύφος, κάποιος κατώρθωσε νά πνιγί έδώ μέσα.

—Θά τώκανε γιά νά σάς κολακεύση! άπήντησεν ό Δουμάς.

Μιά άλλη φορά κάποιος κριτικός είπε σχετικάς μέ τή φράση: «Τό δδυνήρον κενόν πού δημιουργούν ή στιγμές της άδυναμίας μας», ή όποια περιείχετο σέ ένα δράμα του Δουμά:

—Πολύ άπίθανη είκον είναι αυτή. Πώς είναι δυνατόν κάτι τό «κενόν» νά είναι συγχρόνως και δδυνήρόν;...

—Μά πώς, φίλε μου, άπήντησεν άπαθώς ό Δουμάς, δέν έτυχε ποτέ νά σά; πονέση τό κεφάλι!...

Λίγες μέρες πρδ του θανάτου του, ό Δουμάς παρεπονείτο σ'ένα φιλικό πού κύκλο γιά την χειρότερη στή της ύγείας του, γιά την κούραση πού έννοιζε και γενικώς, γιά τά συμπτώματα του προσεχούς τέλους του.

—Μά τί λέτε, Μαίτρο, τού είπα τότε κάποιος. Σεις, έχετε άνηγοράτη όψη... 'Έχετε άκόμη όλα τά μαλλιά σας!

—Έχω μάλιστα και τά τριάντα τρίχα μου δόντια! προσέθεσε χαμογελώντας ό συγγραφέας.

—Τά τριαντατρία σου δόντια; !... άνέκραξαν όλοι μέ έκπληξη. Και όμως έτσι ήταν... 'Ο Δουμάς άπέδειξε, ότι πράγματι, δύναντο έλά τριανταδύο δόντια πού έχει όλος ό κόσμος ή φύσις τόν έχει προκρίνει μ' ένα δόντι παραπάνω!

στη ζωή μου γράμματα σέ ύπονοους, σέ πρόσβεις και καρμιά φορά και σ' έναν βασύλη άκόμα... Έξακολουθήσε. «Έγώ είμαι δυστυχώς ύποχρεωμένος νά μείνω άκόμη πολύ στο Παρίσι, γιατί μου έτυχαν έξαιρετικά σοβαρές δουλειές. 'Αλλά νά μην ζιλευής, δέν σ' άπατώ!» (Στον Ντενοαγιέ). 'Εννοείς, είναι καλλίτερα νά της τό πής, γιά νά την καθυστερήσεις; ('Υπαγορεύοντας). 'Όσο γιά τά γεματικά, είναι μιά γλώσσα τρομερά χρήσιμη. Την έμολυν στο Μπαντεν—Μαντεν και στο Μοναχο. (Στον Ντενοαγιέ). Ξέρεις, πήγα στίς πόλεις αυτές και έσκασα άντ' τό θυμό μου πού δέν μπορούσα νά καταλάβω τί έλεγαν γιά μένα οι άντρες. (Λίγες στιγμές σκέπεται σιωπηλή). Δέν μου λές, τί άλλο θά μπορούσαμε νά γράψουμε της γυναίκας σου; Μου φαίνεται, ότι είναι άρκετά όσα της γράψαμε. Δέν βραδέως, φτάνουν. Τέλειωσε μ' ένα 'άντιο, λίγο θερμό... Περίμενε, μου ήρθε μιά ιδέα. Τί χρώμα έχουν τά μαλλιά της γυναίκας σου;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—Μαύρα, μάλλον.

NINA, (ύπαγορεύοντας).—«'Αντίο γλυκεία μου, μελαχροινούλα. Νά είσαι ήσυχη, νά μη μέ άπατάς. Σέ φιλώ όπως και όπου θέλεις...»

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ.—'Ω!...

NINA.—Γιατί κάνεις; «'Ω...» Τή φράση αυτή την βάζουν πάντα οι άντρες στο τέλος των επιστολών πού γράφουν στις γυναίκες πού άγαπούν. Έκείνα γράμματα μπόρδ νά σου δείξω έγώ, πού μοιτείταν άντρες πού μ' αγαπούσαν, μέ την φράση αυτή. Τόσο περιέργη σου φανηκε; 'Α! κόντευα νά έξασσω τά παιδιά! Γράψε: «Πές στα παιδιά ότι τό φιλώ και ότι τους άγόρασα (σκέπεται διακοσίων φραγκών παιχνιδία...» (Στον Ντενοαγιέ). Και τώρα δούργαγε!... Νά και ό φακελάκι... Βάλε την διεύθυνση... 'Ωραία. Μά δε μου λές τί κανείς αútού;

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (σέ άμνησία).—Μά... βάζω τό γράμμα στο πορτοφόλι μου... γιά νά τό στείλω όταν βγώ σέ λίγο...

NINA.—'Οχι... όχι, δέν μέ ξεγελάς έμένα, μικρό μου... Θά ήσουν λιανός νά τό έξαφες έκίτηδες ή και όχι! (Σημαίνει και έρχεται ένας ύπνέτης). Πέτρο, πάρε αútό τό γράμμα και πήγαινε τό στο ταχυδρομείο. 'Αμέσως. ('Ο Πέτρος φεύγει). 'Α, τί εύχαριστημένη πού είμαι!

ΝΤΕΝΟΑΓΙΕ, (κατ' ιδίαν).—Τί θάδω, θεέ μου, γιά νά δώ τί μούτρα πού θά κάνει ή γυναίκα μου όταν διαβάσει τό γράμμα αútό...

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συναντήθηκαν γιά πρώτη φορά στο δημόσιο λεωφορείο πού έκτελούσε τή συγκοινωνία Λός—Γούρ. 'Εκείνη είτανε κοντούλα, παχουλή, εύκίνητη, μέ μεγάλα όγρά μάτια. 'Εκείνος νές ως εύχοι χρόνων, χλωμός, λεπτός, μέ μακρού ξανθά μαλλιά. Τό λεωφορείο είτανε σχεδόν άδειο.

'Ο νέος κάπνιζε, όταν έκείνη άνέβηκε στο λεωφορείο. Μόλις την είδε, πέταξε άμέσως τό τσιγάρο. Τό ατύχημα τό κίνημά του, διέθεσε εύνοϊκά την ώραία άγνωστο γιά τό συμπ'θητικό αútό νέο. 'Ανοίξαν συζήτηση. Και τότε κατάλαβαν—μέ μεγάλη τους χαρά—πώς ό χαρακτήρας τους συμφωνούσε σ' όλα. 'Ισαν ρομαντικοί και οι δύο, και είχαν άνώτερα ιδανικά.

Σιγά—σιγά, κ' ένώ τό λεωφορείο περνούσε από μ γευστικά τοπαία, άρχισαν και τις έκμυστηρεύσεις. Τά χέρια τους ένώθηκαν ατύχημα, ή νέα έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του—και διηγήθηκαν ό καθένας τή ζωή του. Ζωή ταπεινή και συμ'ιζωμένη, παρωσιμένη άπ' τους κοινωνικούς νόμους.

'Ο Ρενέ Ντεριβώ φωτοζώουσε ως δημόσιος ύπάλληλος σέ μιά μακρινή έπαρχία της Γαλλίας και τώρα πήγαινε μ' ά'εια στο χωριό του, νά δη τους γονείς του. 'Η 'Αλίκη Γκυνιόν έπέστρεφε άπ' τό Κουρσέ, όπου είχε πάει στη κηδεία κάποιας θείας της. Είτανε παντρεμένη από δώ και τρία χρόνια μέ τό γιατρό Γκυνιόν, μά δέν περνούσε καθόλου καλά μαζί του. 'Ο σατραπικός αútός και καχύποπτος σύζυγος είχε κάνει τή ζωή της άφόρητη.

Πνιγίστανε στο μεγάλο και σκυθρωπό προγονικό σπίτι του. 'Η φλογερή φύση της διψούσε έλευθερία και δύνατη άγρι πη.

Και τώρα άφηνε δόλοτα τόν έαυτό της νά κυρι ύπ' τή γοητεία πού έξασκούσε πάνω της ή γλυκεία φυσιογνμία και οι τρώποι του Ρενέ.

'Αξάφνα, τό λεωφορείο σταμάτησε. Είχανε φτάσει στο τέλος του πολυώρου ταξειδιού των, χωρίς νά καταλάβουν άπορροφημένοι όπως ήταν άπ' τή συζήτησή τους, πότε διέτρεξαν τόσο χιλιόμετρα.

'Όταν κατέβηκαν άπ' τό λεωφορείο, ό Ρενέ της έροίξε μιά ματιά τόσο παρακαλεστική και της έσφιξε τό χέρι τόσο θερμά, ώστε ή 'Αλίκη—πού κατάλαβε τή σημασία της άφωνής ίκεσίας του—αίσθανόθηκε πώς δε θά είχε τή δύναμη νά του άρνηθί ή χάρη πού της ζητούσε μέ τόσο διακριτικό τρόπο.

—Θά σάς ξαναδοίμε, κύριε Ντεριβώ; τόν ρώτησε μέ τρεμάμενη φωνή.

—'Ω! άν είσαστε τόσο καλή... Μά πού; 'Απ' όσα ιού είπατε γιά τό σύζυγό σας, καταλαβαίνω πώς ή παρουσία μου στο σπίτι σας θά γεννήση στο σύζυγο σας πολλές ύποψίες...

Και δε θέλω μέ κανένα τρόπο νά σάς φέρω σέ δύσκολο θέση...

'Αν λοιπόν, μου επιτρέπατε νά σάς όρίσω ένα τόπο συ εντεύσεως, όπου θά μπορούσαμε νά βλέπομαστε χωρίς κίνδυνο νά μ'ας δει κανένα άδάκριτο μάτι...

—Λέγετε!—είπε τότε ή 'Αλίκη μέ γλυκεία ταραχή. (Είτανε τό πρώτο ραντεβού πού έδινε στη ζωή της).

—Μισή ώρα άπ' έξω άπ' τό χωριό σας, είναι ένα μν ρήτση. Ξέρω καλά τόν επιστάτη του. Θα μπορούσε νά μ'ας διαδύσει κανένα δωμάτιο, γιά δυό—τρεις φορές την βδομάδα...

Θέλ'τε νά άνταμώσουμε γιά πρώτη φορά, μετά τρεις μέρες, στο μέρος πού σάς είπα;

—Ναί, θέλω!

Τά μάτια της άστράψαν από άποφασιστικότητα. Και τού έσφιξε τό χέρι, γιά τελευταία φορά πριν άποχωρισθούνη, μέ τόσο λαχαρα και δύναμη, ώστε ό Ρενέ φοβήθηκε γιά μιά στιγμή τό άπότομο αútό έξπνημα της συμπαγέμενης έκείνης γυναίκας στον έρωτα και στο πάθος...

—'Επί τέλους, ήθελες!...

'Η 'Αλίκη έπεσε στην άγκαλιά του, κατακόκκινη και λαχνασμένη. 'Εδίστασε πολύ, πριν άφήσει τό σπίτι του άντρός της, άν έπρεπε νά πάει στο ραντεβού. Την τελευταία στιγμή έπληνσαν μέσα της οι πάλες προλήψεις και την έμπόδισαν νά άπατήση ένα σύζυγο—όσο σκληρός και βαναυσός κι άν ήταν—Μά ή δύναμη της άγάπης—της πρώτης πραγματικής, άγάπης της—συνέτριψε όλα τά προσκόμματα. Και τώρα, μαζεμένη στην άγκαλιά του Ρενέ, έβλεπε μέ ήρεμα άναφυλλήτα, από μετάνοια κι από χαρά...

Μά ή εύτυχία πού διαβάζτανε στο πρόσωπο του Ρενέ ήταν άπεριγραπτή. Έτρεμε δόξακλος. 'Η 'Αλίκη στην άρχή δέν έδωσε μεγάλη σημασία στην ταραχή του. Σέ λίγο όμως, βλέποντας πώς κρυός ιδρωτας άρχισε νά βρέχει τό μέτωπό του, άνησυχονε μέ τά σαστά της.

Και πριν προσπαθεί νά τον ρωτήσει τί έχει τόν είδε νά σωριάζετα κυταγής...

Τρελλή άπ' τό φόβο της έπεσε άπάνω του κι άρχισε νά τόν κουνά. Μά ό Ρενέ ήτανε παγωμένος. Έτρεξε στην πόρτα, φώναξε τόν επιστάτη και τού είπε νά πρή νά φωνάξη ένα γ' τερο. 'Ο επιστάτης έφύγε άμέσως. Σέ λίγο ή πόρτα χτύπησε διακριτικά. Θάταν ό γιατρός; 'Η 'Αλίκη έτρεξε, άνοίξε και άπιστοχώρηως τρομαγμένη. 'Ηταν ό άντρας της!... 'Ο επιστάτης τόν είχε ρωτήσει, χωρίς νά ξέρει τί κάνει... Οι δυό σύζυγοι κυτάχηκαν σοβαρά κι άμίλητοι. 'Ο γιατρός έσκυψε στον νέο, τόν άφουγκράστηκε, ένα-σκαθόθηκε και της είπε ψυχρά, παγωμένα:

—'Απέθανε!... 'Ηταν καρδιακός και τόν σκότωσε ή συνήθειά. Χαίρετε κυρία!... Δέν θά μέ ξαναδείτε...

'Η 'Αλίκη γονάτισε πλάι στον Ρενέ κλαίνοντας σαστακτικά...

A · I · Σ Ε

ἔκανε καθόλου πράξι με τις άλλες δούλες, μόνο καθόταν ἀμίλητη σὲ μιὰ γωνία τοῦ ὄντι καὶ περίμενε τὸ φίλο της τὸν Ἀνδρόνικο νὰ τῆς φέρει ἔκεινο ποῦ τῆς εἶχε

τάξει.

Ένα βράδυ, ενώ όλες ή άλλες γυναίκες κοιμόντουσαν και αυτή μονάχα άγρυπνούσε με τους μαύρους εύνόχους, τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας σηκώθηκε καὶ κάποιον χεὶρ πέταξε μπρὸς στὰ πόδια τῆς ἑνα χρυσοκεντημένο σάκκο.

— Ἐπὶ τέλος! εἶπε ἡ Ἀϊσέ, μὲ στεναγμὸ ἀνακουφίσσεως, πῆ- δώντας ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς. — Σ' εὐχαριστῶ Ἀνδρόνικε, σ' εὐχα- ριστῶ, ἐπειδὴ μ' ἐξεδιήθης!...

Τὸ χεὶρ ἐξαφανίστηκε μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, χωρίς ν' ἀκούσθῃ ἡ παρομοιωμένη φωνή.

Ἡ Ἀϊσέ ἔριξε μιὰν ἄγρια ματιά στὸ τρόπαιον. Ἦ χαρὰ ποὺ αἰσθάνονταν δὲν τὴν ἄφηνε νὰ δοκιμάσῃ οὔτε φόβον οὔτε φρίκη γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ σάκκου.

— Εὐὲ εἶσαι λοιπόν, ἐσὺ, κλέφτρα τῆς εὐτυχίας μου! ψιθύρισε μὲ σιγανὴ φωνή, κοιτάζοντας τὸ σάκκο. Ἀ! σὺ τὸ χρυσότουσον αὐτὸ, ὥραία μου. Κοίτα πὼς ἔγινες τώρα. Ὁ κύριός σου δὲ μπό- ρεσε νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησή μου!

Ἀψυχα τώρα εἶνε τὰ μάτια σου ποὺ λά- βωσαν τὴν καρδιά τοῦ ἀρέντη μου, καὶ τὸ κορμὶ σου, ποὺ τοῦ ἀνάψε πόθο ἄσπυστο καὶ ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μ' ἀπαρνηθῇ, εἶνε τώρα ἐκ- πλωμένο, νεκρὸ, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σεραγιού. Μὰ νά, ἀκούω τὸν Ἀνδρόνικο νὰ πλησιάζει.

Πράγματι, κατὰ βήματα ἀκούστηκαν νὰ πλη- σιάζουν πρὸς ἀπ' τὸ παραπέτασμα· μὰ δὲ θὰ ἦταν ἄνδρικό, καθὼς φαινόταν ἀπ' τὸ ἄλλοτερ- πεσπότημά του.

— Μὴν περμίνεις τὸ φίλο σου, Ἀϊσέ, γιατί δὲ θάρρει! εἶπε ἡ Κιρκασί, ἀνασηκώνοντας τὸ παραπέτασμα. Δὲ θάρρει, γιατί βρίσκεται κοντὰ σου, μέσα σ' αὐτὸν τὸ σάκκο!

— Ἡ Ἀϊσέ ἄνοιξε τὸ σάκκο· κ' ἔπρεσε κάτω λιπόθυμη ὅταν εἶδε τὸ ξανθὸ κ' αἰματοβαμμένο κεφάλι τοῦ Ἀνδρόνικου...

Ἡ εὐνοουμένη ἔκανε κάποιον νεύμα στὸ μαῦρο δοῦλο ποὺ τὴν συνόδευε κ' ἔφυγε.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ τῆς εἶχε ἀπαρτίσει τὴν εὐνοιά του, ὁ Νου- ρεδὴν εἶχε διατάξει νὰ ἐπιτρούνη τὴν Ἀϊσέ, γιατί ἦταν σχεδὸν βέλ- βαιος πὼς δὲ θὰ καθόταν ἡσυχά. Κάποιος κατάσκοπος εἶχε παρα- κολουθήσῃ τὴν συνομιλία τῆς στὸ κώσκι μὲ τὸν Ἀνδρόνικο... Ὁ πατισὼς ἄφησε τὴν Ἀϊσέ στὴ διάθεση τῆς εὐνοουμένης, νὰ τὴν τι- μορῇσι ὅπως θέλει αὐτὴ, καὶ ἡ Κιρκασί εἶπε τοῦ μαύρου δοῦλου νὰ ἐκδιήκῃ σκληρὰ τὸν Ἀνδρόνικο...

Καὶ ὅστερ' ἀπὸ μιὰ ὄρα, ἐνῶ ἡ σελήνη ἔβανε μ' ἄσμη τὰ κύ- μαντα νερά τοῦ Βοσπόρου καὶ βαθεῖα σιγὴ σκέπαζε τὸ μαργαριτάρι τῆς γῆς, καὶ ἀρακάδες πετούσανε στὴ θάλασσα, μέσα σ' ἑνα τσου- βάλι, τὴ ζωντανὴ Ἀϊσέ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ἑλλήνου, ἀπ' τὸν ἐξώ- στη τῆς εὐνοουμένης, ἐνῶ ὁ πατισὼς Νουρεδὴν, ἑλαιομένο ἀπὸ φίλιν καὶ χασίς, κοιμόταν μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ γόνατα τῆς ὥραιας Κιρκασίως.

Λά ἔλ λάχ, ἔλ ἄλλὰχ, βέ Μωχάμετ ρεσοῦλ οὐλ λάχ!...

Μετὰφραση

Ν. Ἀδάκρυτος

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΚΙ' Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ

Ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ τῆς Ρωσίας, παρ' ὅλη τὴν τεραστία τῆς δύναμι, δὲν μπόρεσε ὥστόσο νὰ ἐμποδίσῃ καὶ τὰ νεῖδατα τῆς νὰ περάσουν. Ἐγέρασε κ' αὐτὴ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, κ' ὅσο γεροντοῦσε, τόσο πρὸ ἀσχημὴ γινόταν. Μολταταῦτα δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλάει γιὰ τὴν καλλονὴ τῆς καὶ γιὰ τὰ νεῖδατα τῆς. Οἱ ἀβλοκώλα- κες ἀντελήφθησαν τὴν ἀδυναμία αὐτὴ τῆς βασιλείσσης τῶν καὶ ἐφρόντιζον νὰ τὴν βεβαιώνουν διαρκῶς ὅτι ἡ καλλο- νὴ τῆς καὶ ἡ νεότης τῆς ἐνίσχισαν τὸν χρόνον. Ἐνας μόνον δὲν μπόρουσε νὰ τῆς πῇ ψέμματα καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ καθρέφτης τῆς. Αὐτὸς μόνον εἶχε τὸ καθρέφτης τῆς.

Ἐνῶ δὲ τῆς δειχνεῖ ὅτι τὰ νεῖδατα τῆς εἶχαν παρέλθει πιά ἀνε- πιστευτέ. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὅμως κ' ἡ αὐτοκράτειρα ἔχασε κάθε ἐκτίμησι ποὺ τοῦ εἶχε.

Δὲν ἔβρι, ἔλεγε, τί ἔπαθε τώρα τελευταία αὐτὸς ὁ καθρέ- φτης. Δὲν μὲ καθρεφτίζει τὸ ἴδιο ὅπως καὶ πρῶτα...

Ἐβγαλαν λοιπὸν τὸν καθρέφτη ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν μεριά καὶ στήν θέσι του ἔβαλαν ἕναν νέο. Διὰ τὸν πρὸ καλὸ καὶ πρὸ γυαλι- στερό ἀπὸ ὅλους τοὺς καθρέφτες. Κι' αὐτὸς ὅμως παρουσίασε στὴν αὐτοκράτειρα ἀκριβῶς τὴν ἴδια εἰκόνα σὰν τὸν πρῶτον. Ἡ αὐτοκράτειρα τότε θυμωμένη εἶπε:

— Πάει!... Δὲν μποροῦν πιά νὰ κάνουν καλοὺς καθρέφτες. Ὁ- λοι εἶνε ὁλοὶ, δὲν ἀξίζουν νὰ τοὺς κρεμᾷ κανεὶς στὴν καμαρὰ του γιατί ἀρκεῖ νὰ τοὺς κοιτάξῃ κανεὶς γιὰ νὰ θυμώσῃ. Ὅλα τὰ ψεύτικα τώρα. Στὴν ἐποχὴ μου ἦσαν ὅλα καλότερα.

Ὁ ἀτυχὸς καθρέφτης λοιπὸν ξεκομίστηκε κ' αὐτὸς ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ξανακοιτάχθηκε πιά σὲ καθρέφτη.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΣΚΙΑΙΣ

(Δραματική Σκηνή)

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Χτυποῦνε τὰ μεσάνυχτα! Ἀπὸ τοὺς τάφους ἔβγη

σκιαίς παραπονοίηκες, τὸν πόνο σας νὰ πῆτε.

Σκιαίς Α'. Σ' ἀκούμε γέρο Βασιλῆα! Σιμάσου φτερουγιάζει

ἡ κάθε μας μαύρη σκιά πὺν βαρυναστέντζει.

Σκιαίς Β'. Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Ἀκούμε γέρο Βασιλῆα Γρήγορα! Νάρθῃ δὲν ἀγγεῖ

τῇ μαγεμένη σου λαλιά! ἡ ἀσπλαχνὴ ἢ χαρυνγὴ,

γιατ' ἦσαν δίκαιος στὴ γῇ τοῦ χωρισμοῦ σημάδι.

Σκιαίς Α'. Ποιοὶ δ' ἀρχινίσουν νεκρικὸ παρὰπονο νὰ ποῦνε;

Σκιαίς Β'. Σεῖς, πὺν ἀφίσατε ὁρφανὰ στὸν κόσμον νὰ θρηνοῦνε!

Σκιαίς Α' καὶ Β'. Ἡ σκιά τοῦ νέου.

Προσπάτετε καλὲ Θεέ, τὰ ἔρῃμα παιδιὰ μας

δὲν ἔχουν ἄλλον ἀπὸ Σε τὰ μαῦρα ὁρφανὰ μας!

Σὲ ποῖον περιόσεψαν γι' αὐτὰ δύο γλυκὰ λογάρια;

ποῖος θὰ σφουγγίσῃ μὲ φίλια τὰ δόλια τοὺς ματάκια;

Ἡ σκιά τοῦ νέου. Ἐγὼ δὲν ἀφίσα ὁρφανὰ

μὲ καίει ἄλλη ἐννοία. Σκιαίς Β'.

Ἀφίσα μάτια γαλανὰ καὶ χεῖλη κοραλένια.

Σκιαίς Α'. Αὐτὸς δὲν ἀφίσα ὁρφανὰ!

Ἡ σκιά τοῦ νέου. Παρακαλῶ σε Βασιλῆα!

στοῦ τάφου μου τὴν ἀγκαλιά,

γιὰ πὲς μου, μὲ λησιμόνησε ἡ κόρη π' ἀγαπῶ;

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα. Ὁ τάφος κάνει ἕνα

δύοι ἑσᾶς κ' ἔμένα. Σκιαίς Α' καὶ Β'.

Δὲν ἔξω νὰ σοῦ πῶ!

Ἡ σκιά τοῦ νέου. Κ' ἐγὼ δὲν ἀφίσα ὁρφανὰ σὰν μεβαλαν στὸ χῶμα

ἀφίσα νὶδ πολέμιστῃ. Σκιαίς Α' καὶ Β'.

Τὸ ἦτανε στὴ γῇ πιστὴ καὶ εἰς τὸν τάφο ἄκόμα.

Σκιαίς Α' καὶ Β'. Γιὰ ἰδέε τὰ δύστυχα παιδιὰ! στὴ γῇ νὰ χωριστοῦνε

μὲ τῆς ψυχᾶς π' ἀγάπησαν, χωρίς νάνταμωθοῦνε!...

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα. Ἡ σκιά τῆς κόρης.

Πὲς μου, τί μάτια εἶχες νιά;

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα. Εἶχα τὰ μάτια οὐρανί,

χρυσάφι στὸ κεφάλι...

Σκιαίς Α' καὶ Β'. Σκιαίς ἀπαρηγόρητες! Ὑψώστε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη!

Σκιαίς Α' καὶ Β'. Γιὰ ἰδέε τὰ δύστυχα παιδιὰ! στὴ γῇ νὰ χωριστοῦνε,

κ' ἔδω νάνταμωθοῦνε!...

Αἱ σκιαί τοῦ νέου καὶ τῆς κόρης. Εἶνε γλυκὸς κ' ὁ θάνατος!

Σκιαίς Α'. Εἶνε γλυκὸς κ' ὁ θάνατος!

Σκιαίς Β'. Εἶνε γλυκὸς κ' ὁ θάνατος!

Σκιαίς Α'. Ὅταν γυρᾷς π' ἀγαπηθοῦν σμίξουνε στὸ σκοτάδι!...

Σκιαίς Α' καὶ Β'. Στὸ σκοτάδι!

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα. Χτυποῦν τὰ ἄγριο σήμαντρο ἀπὸ τὸ ρημοκλήσι!...

Σκιαίς Α' καὶ Β'. Σκιαίς ἀπαρηγόρητες! ὁ τάφος νὰ σᾶς κλείσῃ!...

Ὅλαις ἡ ἄλλαι σκιαίς. Χτυποῦν τὸ μαῦρο σήμαντρο ἀπὸ τὸ ρημοκλήσι!...

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα. Ὁ τάφος! Ὅλαις ἡ σκιαίς. Ὁ τάφος!...

Δ. Γρ. Καμπούρογλου

ΑΠΟ ΤΑ ΗΡΩΪΚΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

(Ἡ Ἔθνοσυνέλευσις τῆς Τροιζήνης. Σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα. Ὁ Κολοκοτρώνης ἀγορεύει ἀπὸ ἕνα δέντρο! Ὁ Γ. Σισίνης καὶ οἱ Γραμματεῖς του. Ὁ Νικηταρὸς φρουράρχος τῆς Βουλῆς. Ὁ Κάτος κάτου, κυρὰ Μαντῶ!... Καὶ ἕνας τύπαρος. Μία φράσις πὺν ἐξαγριώνει τὸ Γέρο τοῦ Μωριά. Ἡ πρῶτες καρέκλες, κ.λ.π.)

Οἱ σημερινοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑθνους συσκέπτονται μέσα στὸ ἐφύγκωρο μέγαρον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, καθήμενοι σὲ ἀναπαυτικὰς πολυθρόνας καὶ φοιτῶμενοι ἀπὸ ἡλεκτρικοὺς γλόμπους. Ὑπῆρξε ὁ- μως ἐποχὴ πὺν οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ δὲν ἐγνώριζαν τέτοιες πολυ- τέλειες καὶ συζητοῦσαν στὸ ὑπαίθρο, ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγο- νοὶ τους στὸν Ἀρειο Πάγον.

Στὸ ὑπαίθρο συνῆλθε καὶ ἡ Ἑθνικὴ Συνέλευσις πὺν συγκατή- θηκε στὴν Τροιζήνα στὰ 1827. Συνέβησαν τότε πολλὰ περιεργα- πρήματα: μὲ τρόπο ἐντέλως πρωτότυπον. Ἀπλούστατα, οἱ στρατιῶ- τες μετέφεραν στὸ περιβόλι αὐτὸ λίγα δοκάρια κ' ἐσχημάτισαν τὴν... αἰθούσα τῶν συνεδριάσεων! Στὴ μέση ἦτανε μιὰ ἀνθισμένη λεμονιά καὶ αὐτὴ ἀντιπροσώπευε τὸ... Προεδρεῖτο! Κάτω ἀπὸ τοὺς κλάδους τῆς λεμονιάς, στριζόμενος στὸν κορμὸ τῆς καθόταν ἐπὶ- νο σ' ἕνα σκαμνὶ ὁ Γεώργιος Σισίνης γηραιὸς Πρόεδρος τῆς Συ- νελεύσεως, μὲ τὸ φεσάκι του καὶ τὴν ἀρχοντική του γούνα. Γύρω τὰ δοκάρια ἦσαν τοποθετημένα τετραγωνικῶς καὶ χρησίμευαν γιὰ ἐδῶλια τῶν πληρεξουσίων, ἐκτὸς τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ὁ ὁ- ποῖος εἶχε ἀνακαλύψει καταλλήλοτερον καθίσμα... μιὰ ἄλλη λεμονιά, δεξιὰ τῆς πρώτης. Τὸ δέντρο αὐτὸ ἦταν διχαλωτὸ, καὶ ὁ γέρο πλη- ρεξοῦσιος σκαρφάλωνε ἀπάνω μὲ εὐκρινεσία παιδιού, καθότανε στὴ δίχαλα πὺν ἐσχημάτιζαν οἱ κλώνοι κ' ἔτσι, ψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἄλ- λους παρακολουθοῦσε τὴν συνεδριάσιν, κουνώντας τὰ πόδια του. Καμμιὰ φορὰ ὁ νικητὴς τοῦ Δράμαλι ἐμπήγε τὴ βουερὴ φωνή του:

— Ἀκούστε, ὁρὲ νὰ σᾶς πῶ τώρα καὶ γὰ ἰ...

Καὶ τότε ὅλα τὰ κεφάλια σηκώνοντου- σαν πρὸς τὴν λεμονιά, γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν ἡμιγυρία τοῦ Γέροντος τοῦ Μωριά, πὺν ἔ- βρε νὰ ἀιχμολογῇ τὴς ψυχῆς μὲ τὸ λό- γο του.

Τὸ Προεδρεῖο ἐσυνπληρώνετο ἀπὸ ἕνα χοντροειδέστατον τραπέζι μὲ σινδινία ἀπλά- νιστα, πὺν ἐπάνω του γυάλιζε ἕνα κου- δούνι. Δεξιὰ, καθότανε κατὰ γῆς σταυ- ροπόδι ὁ γραμματεὺς τῆς Συνελεύσεως, φυλλομετρώντας καὶ μοντεζουρώνοντας χαρτιά. Ἐνας ἄλλος γραμματεὺς στεκό- ταν ὀρθὸς ἀριστερὰ, διαβάζοντας τὰ πρακτικά καὶ τὴς ἀτελείωτες ἀναφορὰς τῶν ἀγωνιστῶν πὺν ζητοῦσαν ὅλοι σύν- ταξι ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν.

Οἱ πληρεξοῦσιοι φοροῦσαν Ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας οἱ περισσοτέροι. Ἄλλοι φου- στανέλλες, ἄλλοι βράκες, ἄλλοι τσουμπέ- δες ἢ καπότες. Λίγοι φοροῦσαν εὐρωπαϊ- κά, ὅπως ὁ Σπυριδὼν Τρικοῦπης ὁ Ἀλέ- ξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ Νέγκρης, ὁ Γεννάδιος καὶ μερικοὶ ἄλλοι.

Ἀκροατήριον ὑπῆρχε καὶ τότε, ὅχι ὁ- μως τόσο θορυβώδες, ὅσο τὸ σημερινό. Δὲν ἐπεδοκίμαζαν μὲ χειροκροτήματα τὴς ἀγορεύσεως τῶν ρητόρων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπεδοκίμαζαν, γιατί χρὴ φρονεῖν τοῦ τῆς Συνελεύσεως ἐκτελοῦσε, ποῖος νομίζε; Ὁ Νικηταρὸς ὁ Τουρκοφάγος, μὲ τὴς ἁγίες ματιὰς καὶ τὴς τεράστιες μουστάκας! Αὐτὸς καὶ τὰ καλληγάρια του — ἡ φρουρὰ τῆς Συνελεύσεως! — ἦταν ἐκεῖ, ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν τάξι.

Κάποτε ὁ Μέγας Διδάσκαλος τοῦ Γένους καὶ πληρεξοῦσιος Γ. Γεννάδιος, δημοκράτης ἀδυσώπητος, ὤμιλῃσε ἐναντίον τοῦ τίτλου Ἐ κ λ α μ π ρ ο τ α ο ς πὺν ὁπεδίδετο ἐπισήμως σὲ μερικὸς ἀνδρας τοῦ Ἀγῶνος.

— Οὔτε ὁ Μαυροκορδάτος, εἶπε, οὔτε ὁ Κουντουριώτης, οὔτε ὁ Κολέττης εἶνε πυγολαμπίδες γιὰ νὰ λάμπουν καὶ νὰ δικαιολογῶν ἕναν τέτοιο τίτλον!...

Τότε οἱ ἀκροατὴ δὲν κρατήθηκαν καὶ φώναξαν:

— Μπράβο! Μπράβο! Καλὰ τὰ λέε, Δάσκαλε!... Πὲς τους κ' ἄλλα!...

Ἀκόμη κ' αὐτοὶ οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς ἐξητρωκράνυζαν τὴν ἀγόρευσι τοῦ Γενναίου, ὁ ὁποῖος διερχόμενος τὴν γενική ἀγα- νάκτησι ἐναντίον τοῦ τίτλου πὺν δημιουργοῦσε ἐξαιρέσεις. Καὶ ὅταν ἐλθόνε ἡ Συνεδρίασις, ἐμαζεύτηκαν γύρω του κ' ἐπροθυμοποιοῦντο ποῖος πρῶτος νὰ τοῦ προσφέρῃ καφέ καὶ ναργιλέ!

Στὴν Ἑθνοσυνέλευσι τῆς Τροιζήνης φάνηκε καὶ ἡ πρώτη γυ- ναῖκα νὰ παρακολουθῇ πολιτικὰς συζητήσεις. Ἦταν ἡ ὥραία Μαν- τῶνα Μαυρογένους, ἡ γνωστὴ Μυκονιάτισσα Μαντῶ, τῆς ὁποίας

μιὰ θαυμασία προσωπογραφία τῆς ἐποχῆς πὺν τὴν παριστάνει μ' ἕνα κόκκινο ῥόδο στὰ μαλλιά, σώζεται στὸ Ἑθνολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀντιστρατήγος Μαντῶ — γιατί ἔφερε τὸ βαθμὸ αὐτὸ — φο- ροῦσε μαῦρη τουαλέτα μὲ χρυσὰ σειρήνια καὶ «πέτασσον εὐρα- παϊκόν» (ὅπως ὀνόμαζαν οἱ λογιῶται τὸ γυναικεῖο καπέλλο). Οἱ σύγχρονοὶ τῆς ὅμως τὴν ἐκοροῖδεναν, ὅτι τάχα τὸ καπέλλο τῆς, δὲν ἦταν τῆς τελευταίας μόδας. Ἡ Μαντῶ Μαυρογένους, ἀφοῦ ἐ- ποῦλησε τὰ κτήματα πὺν εἶχε στὴ Μύκονο, ἀγωνίστηκε στὴς διά- φορες μάχες, ἐσκακώθηκε ὅμως μὲ τὸν Ἀρχιστράτηγον Ὑψηλάντη καὶ εἶχε ὑποβάλει στὴ Συνέλευσι μὲ δριμυτάτη ἀναφορά ἐναντίον του. Γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς αὐτὴ παρακολουθοῦσε πάντοτε τὴς ἐργα- σίας τοῦ Ἑθνικοῦ Συνεδρίου καὶ μὲ χειρονομίες καὶ νοήματα στὸν Πρόεδρον, ζητοῦσε νὰ διαβιβασθῇ ἡ ἀναφορά τῆς. Ὁ φρόνιμος ὁ- μως γέρο Σισίνης ἀπέφευγε νὰ τὸ κἀνῃ, ἡ Μαντῶ κόντευε νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴ τῆς καὶ ὄρθια ζητοῦσε νὰ μιλήσῃ. Τότε ἀκούστηκε ἀγριωπὴ ἡ κραυγὴ τοῦ φρονεῖντος Νικηταρῶ:

— Κάτος κάτου, κυρὰ Μαντῶ! Κάτος κάτου!...

Καὶ ὁ «πέτασος» ἐξάρωσε στὴ θέσι του.

Ἡ ἀναφορά δὲν ἐδιαβάρησε ποτέ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ὑπαιθρίου ἐκείνου βουλευτηρίου — τοῦ ὁποῖου τ' ἀραὰ δέντρα δὲν μποροῦσαν νὰ προστα- τέψουν ἐπαρκῶς τοὺς πληρεξοῦσιους ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχή — ἀποτελοῦσε σεβαστὴ καὶ ἐξαιρετικὴ Ἑλληνικὴ φυσιογνωμία. Ὁ Γε- ὡργιος Σισίνης κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἠλεία, εἶχε σπουδάσει τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἱατρικὴν στὸ Ἱταλικὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παρίας. Ἦταν ἀπόγονος κοτζαμπασικῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ἡ μόρφωσις τοῦ εἶχε ἀπαρτίσει τὴν συνηθισμένην στοὺς κοτζαμπασίδες ὑπεροψία. Ἦταν ἕνας ἥμερος φιλοσοφικὸς χαρακτῆρας. Ἐρχότανε πάντα βιαστικὸς στὴ Συνέλευσι, καὶ ἀμέσως, μὲ τὸ κουδούνι ἐκίρηνε τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριά- σεως.

Βῆμα, ἐννοεῖται, δὲν ὑπῆρχε. Οἱ πληρε- ξοῦσιοι μιλοῦσαν ἀπὸ τῆς θέσι τους. Ἀπομο- νούμενοι ὅμως συχνὰ τὴν ὑπέρθε τοῦ Προέ- δρου δὲν ἀπηθύνοντο σ' αὐτόν, ἀλλ' ἐπα- ναν μεταξὺ τους διαλογικὰς συζητήσεις καὶ ἐπειδὴ ἦταν θαρραλέοι δὲν ἔφεραν δὲ καὶ καμμιὰ συζητητικὴ μέθοδο, συχνὰ οἱ σεβᾶ- σμοι ἄνθρωποι ἐπιδύνονταν μεταξὺ τους καὶ συλλογίζεσθαι ὅπως τὸν ἄλλο! Τότε ὁ Σισί- νης ἐπαινε τὸν κουδούνι μὲ τὸ δεξι χεῖρ, ἐ- κουδούνιζε ὁρμητικῶς, ἐφάνταζε χωρίς ν' ἀκούσθῃ καὶ ἐπειδὴ ἡ τάξι δὲν ἐπεβάλετο ὁ Σισίνης ἀρπαξε ἕνα ὁποῖο δὴποτε ἐγγράφον, ἀπὸ τὸ σὸρὸ πὺν εἶχε μπουρσά του, καὶ τὸ εἶπε στὸ Γραμματεῖα νὰ τὸ διαβάσῃ, δίνον- τὰς του συγχώρεσι καὶ μιὰ γροθιά στὸ στή-θος!... Ἐτοὶ οἱ καυγαζήδες ἡσυχάζαν γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ ἐγγράφον.

Ἡ συνάξις τῶν πρακτικῶν γινότανε ἀπὸ τὸ γραμματεῖα Νικόλαο Λαγαροῦμν στὸ σπίτι του. Φτωχὸς καὶ αὐτὸς, ὅπως οἱ ἄλλοι κατοικοῦσε σὲ μιὰ καλύβα, κοιμότανε κατὰ γῆς σ' ἕνα χιλιτροπτημένο κίλιν καὶ σηκώνοντανε πολλὴ πρωὶ γιὰ νὰ ἐπαρκεσθῇ στὰ καθήκοντά του. Ρουφῶσε ἕνα πο- τηράκι ρακί, ἀγαθὸ τὸ τοπικόν του, καὶ καθισμένος διπλοπόδι, ἐγραφε ἐπάνω στὸ γόνάτο του τὰ πρακτικά τῆς Ἑθνικῆς ἐκείνης Συνελεύσεως, ἡ ὁποία ἔβαζε τὴς βάσεις τοῦ νεοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους!...

Τότε φάνηκε κ' ἕνας περιέργος κοινοβουλευτικὸς τύπος, πληρε- ξοῦσιος ἐκ Λεβαδείας, τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς δὲ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Νταρ. Κοντογιαννίδου. Τό ποιήμα σας χωρίς δικαίωμα κρίσεως και συνεπώς... Φωτόν Λάμψη. Τό ποιήμα σας «Στόν Έρωτα» όχι επιτυχές. Ίδού το α' τεύχος:

Γαλήνη. Η θάλασσα φιλεί
γλυκά το ακρογιάλι
είνε φίλι έρωτικό

της θάλασσας και τάρμου
χιονοκοντούμενα βότσαλα
βαθείς ύμνους σκορπάνε.

Δημ. Κόντογλου. Καλάς. Θα σας απαντήσω. Έκτός εάν χάθηκε το γράμμα σας στο ταχυδρομείο. Ντίαν Κερμε-
λ ή, Μήλον. Τα ποιήματά σας πολύ καλά. Έντελως προτάξια. Διαβά-
στε ποιήματα. Δικαίωμα κρίσεως διηγήσεων δα. Δ. Υβόν. Θέμις,
Κάροον. Σας ευχαριστούμε για τις ειδήσεις. Μά είνε λιγάκι άτεχνες. Μά-
θετε πρώτα να ζωγραφίζετε καλά. Γ. Τσαλίκη. Έν τών άοτέων
θα δημοσιευθούν τα καλύτερα. Ευχαριστούμε. Θησέα. Τό διήγημά
σας χωρίς δικαίωμα κρίσεως. Μά γιατί ξεγράφετε την μικροποροσώοι σας
αυτή; Α. Γ. Ανδρεάδην. Κάροον. Ευχαριστούμε θερμώς για
τά καλά σας λόγια. Τό «Μπουκέτο» τέσσερα χρόνια τώρα είνε τό μονα-
δικό έργο έργο πάσης ελληνικής οικογενείας. Τό ποιήμα αυτό του Σε-
νιέ έχει δημοσιευθεί στο «Μπουκέτο». Θα δημοσιευθεί όμως ή μετάφρασίς
του «Έμμαν. Νοναφ. Ναξοφ. Νάξοφ. Μας γράφετε:

«Δέν τολμώ ποτέ να είπω ότι είμαι εις έν των καλλιτέρων Άρ-
μενίων ποιητών, αλλά όν νέος την ηλικίαν, γράφω άρετικά καλά
ιστορικά και ποιητικά άθρα εις πολλάς Άρμενιάς και ένίς Έλ-
ληνιάς έφημερίδας κ.λ.π.»

Με τό να γράφετε άθρα εις άρμενιάς έφημερίδας δέν θα πη, φίλε
κρίσι, πώς επιτυγχάνετε και στόν στόχον. Γιατί π. χ. ούτε τό πρώτο ποί-
ημά σας ούτε τό σημερινό είνε επιτυχές. Έχει άκάνθος ή ποιήσις κ.
Νοναφ. Ναξοφ. Μή θυμάστε λοιπόν μαζί μας. Γκρ έκ.ο. Τό
ποιηματάκι σας «Μύθος» όχι δημοσιεύσιμο. Δείχνει έν τούτοις πως θα
γράψετε καλούς στίχους. Θέμις. Τό ποιήμα σας έχιδή στο
ταχυδρομείο ή έπειδή σας γράψαμε άργά κάπως φροντίζοντες ν' άπα-
τάμε ό' όλους με την σειράν, μάς στέλνεται σήμερα τόν... κεραυνόν εις
φάκελλον... μη εύδωχ κεκλεισμένον και μάς λέτε ότι «...άγανακτίζατε,
ότι άπάντα ν' αγοράζετε τό «Μπουκέτο», σεις και πλείστοι φίλοι
σας κ' ότι αγοράζετε πλέον τό περιοδικόν τάδε...» Ημείς κνίσις

τ ή. «Ο Κολοκοτρώνης, μη έννοήσας περί τίνος έρόκει-
το και παρεξηγήσας τή φρά-
ση, πήδ κάτω από τό δέντρο
του εξαγριωμένος και φω-
νάει:

— Τί λέτε, μαρέ; Ποια-
νού θα κόψετε τό ένα αυ-
τί;... Τί είν' αυτί, μαρέ;
Αυτά τά κάνανε οι Τούρκοι!
Γιά τούτο τότε ξεσκαβάσαμε
τόν τόπο; Γιά να κόβουμε
τ' αυτιά του κόσμου;!

Τρομάξαν να πείσουν τό
αυλάνθρωπο στρατηγό, ότι
δέν έπρόκειτο ν' άνοητερια-
σθή άνθρωπος, αλλά... τό
κείμενο ένός ψηφίσματος. Και
μόνον τότε ό Κολοκοτρώνης
δέχτηκε να ξαναγυρίσει στην
έδρα του, δηλαδή... στο δέν-
τρο του.

Προτού ή Συνέλευσις συγ-
κροτηθή στην Τροιζήνα, είχε
την έδρα της στην Έρμιόνη.
Έκει ή συνεδρίασις γινόν-
ταν τούλάχιστον μέσα σε αλ-
θουτα, ή όποια όμως δέν έλ-
χε καθίσματα και οι πληρο-
ένοιοι ήσαν άναγκασμένοι
να κάθονται σταυροπότ' όρις
πολλίς. Έτσι τά πόδια τους
εμποδίζαν και όταν έχόταν
ν ή σειρά τους να μιλήσουν
κ' έπρεπε να σηκωθούν όρθι-
οι, με τό τό κατόρθωσαν.
Άκουγε τότε κανείς έκείνον
πού έπρόκειτο ν' άγορευή
νά λέη στον πλαγινό του:

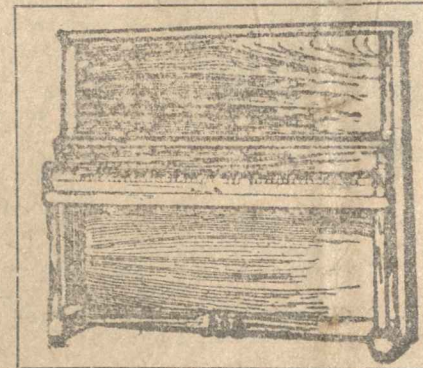
— Άχ, ποιάια! Πιάσε
με, ώρε Μήτρο, να σηκωθώ!
Και ό άλλος τόν βοηθού-
σε πιάνοντας τον από τις
μασχάλες.

Η πρώτης καρέκλες ήρ-
θαν άργότερα στην Έλλάδα
και τις έφερε ό Καποδίστριας
στό Νάυκλιον.

Ο ιστορικός

PIANA PULLMAN

Μην εκλέγετε το πιάνο σας, χωρίς να έχετε έ-
ξετάσει τα πιάνο PULLMAN. Η άπόκτησις ένός

πιάνου PULLMAN

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοά Άρσενίου—12

δέν βιάζουμε κανένα. Τό «Μπουκέτο» έχει τόσους φανατικούς αναγνώστες
όστε να μη τό ένοχλούν οι παράλογοι θυμοί μερικόν τών εν ταις επα-
χίαις άγοραστών του. Γιατί μάς άπειλύνε; Έφραστήκατε ότι μετά
την άνάγνωσιν της έπιστολής σας θα εκλείψαμε τό «Μπουκέτο» και θα
έπαυσαμε άπό τού βράχου της Άκροπόλεως; Όσο για τό περιοδικό, μέ
έπάρκει άπό τού άντικαταστήσει τό «Μπουκέτο», σας λέμε τούτο: Ότι ούτε
τό όποιο άντικαταστήσει τό «Μπουκέτο», ούτε τό όποιο άντικαταστήσει
έπάρκει, ούτε θα φθάση ποτέ τό «Μπουκέτο» στην έλλην, στή θροά
του, στην πρωτοτυπία του, στή χάρι του... Για τό «Μπουκέτο» θα μπο-
ρούσαμε να πούμε έκείνο πού λέει κ' ό κ. Σερόπουλος για τόν έαντί
ρούσαμε να πούμε έκείνο πού λέει κ' ό κ. Σερόπουλος για τόν έαντί
ρούσαμε να πούμε έκείνο πού λέει κ' ό κ. Σερόπουλος για τόν έαντί
ρούσαμε να πούμε έκείνο πού λέει κ' ό κ. Σερόπουλος για τόν έαντί

Παλώς άγάπης γράμματα μισοκρινισμένα
πόσο πονάει μου ή ψυχή τώρα πού σας κιντάω
μές τές γλυκές λεξίσεις σας άν και άχνοσβυσμένα
βρίσκω και πάλι την παλιά ζωή σάν σας διαβάζω.
Άπομενάρια άτίμητα, μπουκέτα μαρμελά
μονάχα σεις φυλάξατε την πρώτη μυρωδιά σας
κ' άν τά γλυκά σας χρώματα είνε ξεθωριασμένα
κρύβετε μέ τα βάρη σας τή φλόγα την παλιά σας.
Κρυμμένα ίσως για καιρό θα μέινετε ακόμα
λησμονημένα σάν και μέ στην φτωχοκάμαρά μου
κ' όταν τού χάρον άγγιγμα κλείσει τό βλέφαρό μου
θα σας πετάξουν και σας όπως και μέ στο χόμα.

Κ.ο.ν. Βήσσια, Άγρίνον. Δελτίον θα σας στείλουμε όταν τυ-
πώσουμε. Η φωτογραφία θα δημοσιευθή στην «Οικονεία», έκτός άν
ήταν θαμνή. Στέλνετε φωτογραφίες καθαρές, με γκροπ κτλ. Σας παρα-
καλούμε μάλιστα. Κα λ. Κα ρ. Καλλιθέα. Τό διήγημά σας χωρίς
δικαίωμα κρίσεως. Μά γιατί; Γιατί; Μαρίαν Παπαγεωργίου.
Τό άθρο σας για τόν Φλαμαριόν θα δημοσιευθή στην «Οικονεία»
προσέχως. Ν. Παπαγεωργίου. Άλεξανδρούπολη. Τό διή-
γημά σας θα δημοσιευθή έν καιρό. Νάρθητε να σας γνωρίσουμε. Διο.ν.
Α. Κοντολέαν, Κρόστειαν. Τό ποιηματάκι σας όχι τόσο
επιτυχές. Γράφετε με προσοχή. Τό τόσο εύγενικό γράμμα σας τό δημο-
σιεύουμε έδώ:

«Τό περιοδικό σας, μπορώ να πώ, είνε εκείνο πού εύκολα άνα-
κουφίζει και μεταβάλλει ή με-
λαγχολία μου. Χωρίς να θέ-
λω να σας κολακεύσω μπορώ
να σας βεβαιώσω ότι στή
περιφέρειά μας τό «Μπουκέ-
το» έχει την πρώτη κυκλο-
φορία και αυτό είνε εύχαρι-
στο, τόσο για σας, γιατί σας
δίνει μια ικανοποίηση για
τούς τόσους σας κόπους και
για μάς πού θα μπορούμε
παντοτινά να τάχουμε άχ-
ριστο σύντροφό μας.
Είνε άδύνατο να σας
παραστήσω ή λαχτάρα μου
μέχρις ότου πάρω τό αγαπη-
τό μου «Μπουκέτο» στα χέ-
ρια μου».

Κ. Γ. Η μετάφρασίς σας
θα δημοσιευθή έν καιρό. Σας
ευχαριστούμε. Θ. Βονή.
Κομοτηνή. Τί να σας πούμε...
Τά ποιήματά σας, δυστυχώς,
δέν είνε δημοσιεύσιμα. Τίς
λείπει τό μέτρο, ό ρυθμός, ή
στοιχειώλης ομοιοφωνική τέχνη.
Ριμάρετε, π. χ. τό «θλίψις»
μέ τό... «ακέρεις». Ίδού, άπό-
δειξιν ένα έξάστιχό σας:

Χαμένης άγάπης ό πόνοσ είνε
ή μεγαλύτερη δυστυχία
γιατ' άποφ' νοιάσις στή γή
[επάνω

τή μεγαλύτερη εύτυχία
τή πειδ μεγάλη σιών κόσμου
μέσα σε έβυσσο πέφτης βα-
[χαρά
[θελ.

Δέν έομεν δικαίον... Μεί-
ντε, πού παντός μελετήσε
ισωι ρους ποιητάς μας... Στί-
λίου... Σουλαιδόπου-
λου, Ανικάδα. Περίεργον...
Όχις κίσσοις ή μορφή, όστις
ρωματισμόν περιέχον αι σά-
ντρας. Δέν είνε επιτυχής
δηλαδή.

LA GIOVANOTTA

(Η ΤΖΙΒΑΝΟΤΤΑ)

Είναι ή μόνη σιγμιαία βα-

φη τήν ήτις σας κρατεί

πάντοτε εις την νεότητά.

ΔΕΝ ΒΑΦΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

Πολύται παντοίως εις

όλα τα χρόνια.

"NUTRICIA"

Μλαδικόν Γάλα εις κόβιν άποβουτυρωμένον κατά τό τέταρτον. Η μόνη
τη και εύθηγη τροφή δια τά Βρέφη. Η «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται άπό
Ίσπερος. Έκτός της ως άνω τροφής δια τά Βρέφη Η Μεγάλη Έταιρία
TRICIA παρέχει και Γάλα τελείως άποβουτυρωμένον δια τις έντερικάς
σας ως και τό φημισμένον στής «BABEURRE» (condensed buttermilk).
Γραφεία Άντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

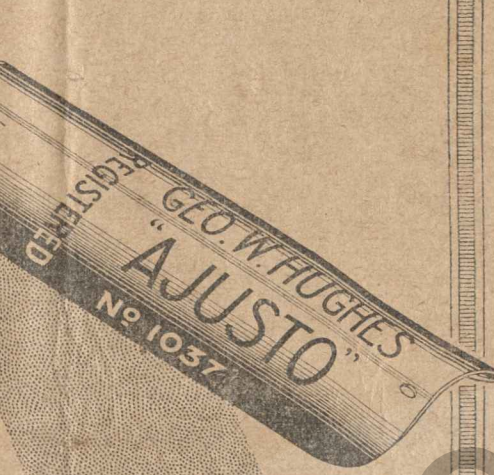
Όνομα του Έργοσλασιάρχου
ιώνω σε υαίδε ωέννα είναι
εαογάμοις σας

Ζητείτε έγγλέζικες πέννες

GEO. W. HUGHES

(Γεω. Β. Χιούς)

Υπάρχουν σχέδια δια κάθε χρήςιν
και δια κάθε χέρι
Τό ζωγραφισμένον σχέδιον είναι νέον
και γλυστρά με αφάνταστον εύκολίαν
έπι του χάρτου

ΤΗΝ 1^{ΗΝ} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ !!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

"ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Ποτέ μέχρι σήμερα δέν εξεδόθη καλλιτεχνικώτερον, φιλολογικώτερον, εγκυκλοπαιδικώ-
τερον, οικογενειακώτερον αλλά και φθηνότερον περιοδικόν.

Ένα όλόκληρο βιβλίον με θαυμάσιο πολύχρωμο έξώφυλλον, πολιτείστατο χαρτί, καλ-
λιτεχνικές εικόνες, σπάνιες παλαιές γραβούρες, κατάλληλες άκόρη και για κορνιζάρια,
συνεργασίαν τών άρίστων ξένων και έλλήνων λογογράφων, ιστορικάς μελέτας, παγνίσματα
περίεργα, άνέκδοτα, άστεία, γελοιογραφίες, καμπάνιες επί επικαλεσών έλληνικών ζητημάτων,
άκτοναλτις φιλολογικές, κοινωνικές, καλλιτεχνικές, θεατρικές, έπιστημονικές, διάλογοι, πο-
ρβοδίες και δράματα, ποιήματα, σάτυρες, παραμύθια, θρύλλοι, συναρπαστικά μυθιστορήματα,
φωτογραφίες άπό την παρταλλήνιον ζωήν, παρακολούθησις της φιλολογικής, καλλιτεχνικής και
θεατρικής κινήσεως, άπορρημονεύματα μεγάλων άνδρών, συνεντεύξεις με έξέχοντας έλληνες
επί πρωτοτύπων θεμάτων πού δ' άφήσουν έποχήν, κινηματογραφική κίνησις, ήθογραφίας,
λαογραφικά περίεργα, εγκυκλοπαίδεια, πρωτοτυπώτατα διαγωνισμοί, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

ΚΥΡΙΑΙ,

Εξαιρείται τά σημεία της κοπώσεως
και τών φροντίδων τά όποια γρά-
σκουν τό πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ και άπομακρύνει την έμ-
φάνισιν τών ρυτίδων.

Ι. ΛΟΥΓ'ΖΙΔΗΣ

Χειρουργός όδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Έπι τετραετίαν εις Παρίσιους σπου-
δάσας. Όλιγοήμερος και άνώδυνος थे-
ραπεία παθήσεων στοματός και όδόν-
των. Ούλητιδας, δυσσώμιαν και Ργο-
ήθειε ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

"ΒΟΤΡΥΣ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν Κεφάλαιον και
Άποθεματικόν δρχ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Άθηνάς 53

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Έπί δε-
καεστίαν Έκμεταλνής της Ι-
διαίτερας Κλινικής του Καθηγη-
τού κ. Γεωργίου Φωτεινού. Δέ-
χεται καθ' έκάστην Όδον
Κεφαλληνίας 15α.

Ώραι 8—10 π. μ. και 4—8 μ. μ.

Οί έν Λευκωσίς της Κύ-
πρου άναγνώσται μάς άς
ζητήσουν τό «Ημερολόγιον
του «Μπουκέτου» άπό την
άντιπροσωπών μας κ. Γ. Ύ-
ψηλάντην Βιβλιοπωλείον «Αί
Μούσαι».

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παι-
δο-
λογικά Γυναικολογικά. Εα
Διεύθυνσις: Όδον Π
αρ. 117. Δεχεται 8—9 π. μ.
4—5 μ. μ.

«ΣΑΝΙΤΑΣ»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ & ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

— ΑΘΗΝΑΙ —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 17.000.000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 5.500.000

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ } 24 Λεωφόρος Παιτιστηρίου
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ } Τηλέφ. αριθ. 1-16

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ : 'Εν Μύλοις 'Αθηνών Τηλέφ. 7-60. 'Εν Νέφ Φαλήρω.

ΜΕΡΙΚΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

VITAGON «SANITAS» :

Ψυχαγωγικό, δ. εκτικό, θορυπνόν.

SIROP IODOTANNIQUE «SANITAS» :

Μοναδικόν δι' ασθενείας, λεμφοειδή, λυμφατικά και έν γένει αναρρωνύοντα έκ λοιμωδών νόσων παιδιά.

SIROP HEMOGLOBINE «SANITAS» :

Ανανεωτικόν τοῦ αἵματος, κατα τή, νευρασθενείας, ελώδους καχεξίας και σωματικής και πνευματικής εξαντλήσεως.

EMULSION «SANITAS» (ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΜΟΥΡΟΥΝΦΛΑΙΟΥ) :

Σκευασμα εύγεστου, εύηπικ, εύχρησ δια τησ ης.

DENTOLIN «SANITAS» (ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ) :

Εύωφ λείπει εν ηγειεν του οισματου, χωρις να καταστρέφη την αδαμαντινην ουσίαν.

ΟΞΥΛΟΓΓΕΛΙΚΟΝ ΟΞΥ «ΣΑΝΙΤΑΣ» :

Δια την άριστον καταλυσιν κεφαλαλγίας, δονταλγίας και ρευματαλγίας.

ANTIGON «SANITAS» :

Αρμαφροτα η και ασμαλς σκευασία κατα της κηήσεως.

FORMOSOAP «SANITAS» :

Μοναδικον άπαιητιον, αφαιρεί την κακήν όσμην των ποδών.

SEL DE FRUITS «SANITAS» :

Ίδιωδες κατα της δυσκοιλιότητος, παχυσαρκίας, γαστραλγιών και των έννοχλήσεων τοῦ έμέτου και έγγυμοσύνης.

EAU OXYGENÉE «SANITAS» :

Δια χημουργικας χημείας.

SANITOR

Το τελειότερον και αποτελεσματικώ ερον έντονωπτόνον (Κουνούτια, μυιά, κορδέοι, κατσαρίδες, φύλλοι κλπ).

PATES PHOARHORÉE «SANITAS» :

Το άριστον των μεσων προς εξαλοιφεισιν παντός είδους πονητικών

Επίσης έν τοίς εργοστασίοις της Εταιρείας παρασκευάζονται άπαντα τα φαρμακοτεχνικά σκευάσματα, έκχυλίσματα, ένεσεις, όρροι, σακχαρώδη και κ.λ.π. άκριβεστάτης περιεκτικότητος και σύμφωνα με τούς νόμους τοῦ Κράτους.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΜΗΔΑΔΑΟΟ